

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA TALAIA

**XXXIX Marxa Social d' Orientació i Regularitat per
Descripció ---- XIX Intersocial**

22 de Març de 1992

**Castellolí – Cal Guixà – Cal Soteres –
Coves de Cal Lluçà**

Comarca: L' Anoia

A.E. TALAIA

XXXIV Marxa Social d' Orientació i Regularitat per Descripció

XIX Marxa Intersocial

22 de Març de 1992

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA TALAIA

Carrer Comerç, 4
Tel. 893 12 57
08800 Vilanova i la Geltrú
C.I.F. G-58124702

**XIX MARXA D'ORIENTACIÓ
PER DESCRIPCIÓ
XXXIV MARXA SOCIAL**

22 DE MARÇ DE 1992

**SORTIDA: CASTELLOLI
COMARCA: ANOIA**

A.E. TALAIA

XXXIV Marxa Social d' Orientació i Regularitat per Descripció

XIX Marxa Intersocial 22 de Març de 1992

Amic excursionista i marxador.

Enguany l'A.E.TALAIA et convida a fer una caminada i a conèixer una mica més la comarca de l'Anoia, aquesta vegada per la zona més propera a Montserrat, massís que podrem veure en bona part de l'itinerari, si el temps ho permet. Serà una cursa variada de paisatges i visitarem llocs que testimonien fets de la història del nostre país.

L'itinerari transcorre pels termes municipals de CASTELLOLI i el BRUC, arribant en alguns punts als límits de PIERA, per una orografia força enrevesada que tan aviat ens mena dalt d'una serreta com al fons d'una tancada vall, oferint-nos indrets tan singulars com el pont natural o les coves de castellolí.

Els indrets històrics més rellevants que visitarem són les restes enturonades de St. Vicenç de Castell d'Oli, ermita romànica i fossar medieval ja esmentats l'any 999. La torre amb espitlleres que configuren la part més vistosa de les restes és una construcció de vigilància i defensa que data de les guerres carlines del segle XIX.

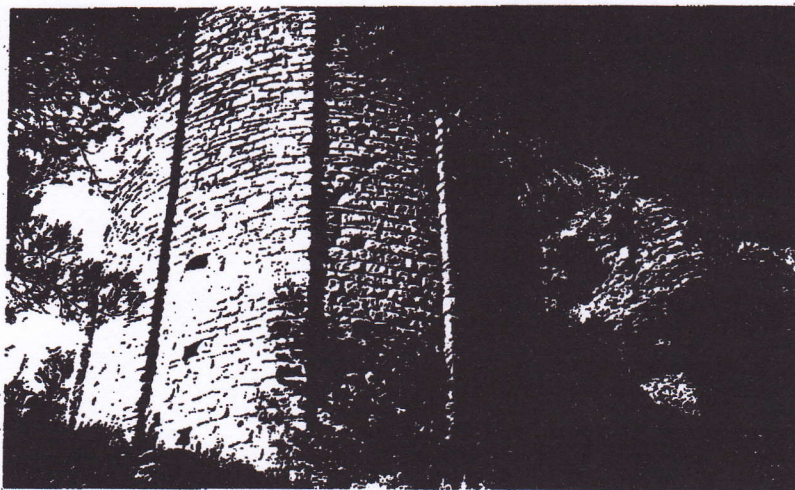
L'altre és el llogarret del Bruc anomenat Vilaclara o Can Guixà, nom de la casa més important del recinte. Aquí podrem visitar les restes de l'ermita romànica de St. Miquel de Vilaclara datada el 1077, construcció que ha estat integrada amb posterioritat a les dependències de la casa que l'envolta.

Amb el desig que sigui una amena passejada, l'A.E.TALAIA et dona per endavant les més expressives gràcies per la teva participació.

A.E.TALAIA

RECORDEU EL 22 DE MARÇ LA VOSTRA MARXA ES A CASTELLOLI

NOTA: El repartiment de premis es farà en acabar la cursa.

A.E. TALAIA

XXXIV Marxa Social d' Orientació i Regularitat per Descripció
XIX Marxa Intersocial 22 de Març de 1992

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA TALAIA

Carrer Comerç, 4
Tel. 893 12 57
08800 Vilanova i la Geltrú
C.I.F. G 58124702

L'AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA TALAIA
DE VILANOVA I LA GELTRÚ

US CONVIDA A LA XIX MARXA D'ORIENTACIÓ
QUE CELEBRAREM EL PROPER DIA 22 DE MARÇ
A CASTELLOLÍ (ANOIA)

1992

LES INSCRIPCIONS LES PODEU FER PER TELÈFON
CADA DIA DE 7 A 10 DEL VESPRE

EL PREU ÉS DE 700.- PTS. PER EQUIP

EL SORTEIG DELS EQUIPS ES FARÀ EL DIA 21 DE MARÇ
A LES 8 DEL VESPRE

LA SORTIDA ES DONARÀ A CASTELLOLÍ A LES 8 DEL MATÍ
ELS PREMIS ES REPARTIRAN A L'ARRIBADA

NOTES:

- CAL QUE PORTEU AIGUA DURANT LA MARXA
- ES OBLIGATORI DUR MOTXILLA
- AL LLOC DE L'ARRIBADA HI HA UN BAR-RESTAURANT

R E G L A M E N T

ORGANITZACIÓ

L'AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA TALAIÀ organitza la XIX Marxa d'Orientació per Descripció i XXXIV Marxa Social.

INSCRIPCIONS

Podran participar a la Marxa els qui pertanyin a entitats federades o grups excursionistes a partir dels dotze anys d'edat; si bé en companyia d'un adult hi podran participar amb una edat inferior. També hi podran prendre part tots aquells socis de l'Entitat que no siguin de la Comissió Organitzadora. Les inscripcions dels equips, formats per dues persones, podran fer-se a l'A.E. Talaià, carrer Comerç núm. 4, del 6 de març al 20 de març de 1992, cada dia de vuit a deu del vespre. Aquells equips que vulguin participar sense haver-se inscrit prèviament hauran de pagar un valor duplicat per a inscriure's. El sorteig per establir l'ordre de sortida dels equips tindrà lloc a l'A.E. Talaià el dia 21 de març de 1992, a les vuit del vespre, en presència d'aquells delegats d'entitats excursionistes que vulguin assistir-hi. Els drets d'inscripció seran de 700 Pts. per equip.

SORTIDA

Es donarà davant el restaurant NOU ORBISOL, de Castellolí. El primer equip sortirà a les vuit en punt. Si algun equip es presenta amb retard a l'hora que se li havia assignat, se li donarà l'ordre de sortida que determini l'organització.

EQUIPS

Tots els marxadors hauran de dur motxilla i el distintiu d'identificació que els correspongui, sempre en lloc visible. Un cop formalitzada la inscripció, només podrà canviar-se el component d'un equip abans de la sortida prèvia comunicació a l'organització i acceptació del canvi per part d'aquesta. Cada entitat participant nomenarà un delegat, el qual serà l'única persona facultada per comunicar-se amb l'organització.

DOCUMENTACIÓ

El dia 21 de març a les vuit del vespre es lliurarà als delegats de cada entitat la documentació i els distintius d'identificació corresponents als seus equips. Aquest material també es podrà recollir abans de donar la sortida el dia de la Marxa. La documentació lliurada consistirà en:

1. Tots els fulls de la descripció de l'itinerari.
2. El full de ruta perquè els controls puguin anotar-hi el pas.
3. Un mapa inèdit de la zona, imprès a quatre tintes.
4. El reglament de la Marxa.
5. Dorsals d'identificació.
6. Taula de transformació horària.
7. Relat complementari, històrico-geogràfic, de la zona i itinerari seguit. (Es lliurarà a l'arribada).

PARADES

Les parades i el temps de descans vindran assenyalades en els mateixos fulls descriptius. A tots els controls sense parada de descans es concedeix un minut de neutralització per compensar la pèrdua de temps en la marcada d'horaris. En cap cas es concediran neutralitzacions extraordinàries de caràcter particular. Si cal, per al bon desenvolupament de la Marxa, l'Entitat organitzadora es reserva el dret d'alterar les ja previstes.

CONTROLS

Hi haurà uns controls per anotar l'hora de pas dels equips. A més de la sortida i de l'arribada, hi haurà uns quants controls que figuraran esmentats als fulls descriptius. N'hi haurà uns altres, anomenats de pas, dels quals no es donarà cap referència, en aquests no es marcarà el full de ruta si ja hi consta l'anotació del control següent. Els controls faran l'anotació a mig minut vençut segons consta a la taula de transformació horària. El control no farà l'anotació mentre no hi siguin presents els dos components que formen l'equip. Els controls s'aniran tancant a mesura que l'equip escombra de l'organització comprovi que no quedi cap equip per controlar.

PENALITZACIONS

Cada mig minut d'avançament o de retard entre l'horari efectuat per l'equip i l'oficial es penalitzarà amb un punt. L'omissió d'un control de pas serà penalitzada amb sis punts.

DESQUALIFICACIONS

Serà motiu suficient de desqualificació:

1. Efectuar anotacions o esmenes en el full de ruta.
2. Alterar la composició de l'equip durant la Marxa.
3. No passar els controls segons l'ordre establert.
4. Realitzar el recorregut de la Marxa, total o parcial, abans de la sortida oficial de l'equip.
5. Canviar de lloc o amagar les marques posades per l'organització.
6. No portar motxilla durant tot o part del recorregut.
7. Portar objectes sorollosos que puguin molestar els altres participants.
8. Desvirtuar l'esperit de l'excursionisme, de paraula o obra.
9. Demostrar conducta incívica i produir danys a terceres persones, objectes o entorn.
10. Endarrerir-se més de trenta minuts en relació al horari oficial, en qualsevol dels controls.

CLASSIFICACIÓ

Hi haurà tres classificacions. Dues d'elles seran per equips, obeint al caràcter SOCIAL o INTERSOCIAL d'aquests. Una tercera classificació ho serà per entitats foranes.

Tant la classificació general SOCIAL com la INTERSOCIAL s'establirà pel total de punts carregats a cada equip, de menor a major. En cas d'empat classificarà millor:

1. L'equip amb major nombre de controls realitzats amb el temps exacte.
2. L'equip que tingui més aproximacions d'un minut.

Per a la classificació per entitats es totalitzaran els punts aconseguits pels seus tres equips millor classificats. El criteri de classificació serà el mateix que l'establert per a la classificació general per equips.

JURAT DE SORTIDA I ARRIBADA

Aquest Jurat serà convocat abans de sortir el primer equip participant i en finalitzar la prova. Estarà compost per:

- dos membres del Comitè Català de Marxes,
- dos membres de l'entitat organitzadora,
- un representant de l'entitat forana amb més equips inscrits.

Aquest Jurat podrà decidir sobre qualsevol contratemps que pugui esdevenir a la sortida o bé a l'arribada i, davant la possibilitat de suspendre la Marxa, convocarà obligatòriament una reunió de delegats de les entitats participants, ja sigui per decisió del propi Jurat o bé a petició de l'entitat organitzadora.

JURAT CLASSIFICADOR

El compondran el president i dos membres del Comitè Català de Marxes, tres membres de l'entitat organitzadora i el delegat de cada una de les entitats participants que hi vulgui assistir. Aquest jurat es reunirà un cop hagi entrat el darrer equip participant a la Marxa i s'hagin recollit els fulls de tots els controls. S'encarregarà de revisar la classificació provisional lliurada pel control d'arribada i equip de classificació i un cop verificada, fent les modificacions que calguin, farà pública la classificació oficial sobre la qual es farà el lliurament de premis. Totes aquelles reclamacions per part dels delegats dels equips seran ateses al moment de fer-se pública la classificació i en un període no superior a 30 minuts. L'entitat organitzadora transmetrà a cada entitat participant una còpia de la classificació oficial i puntuació dels seus equips. En cas d'empat en les possibles votacions que puguin tenir lloc, el vot del president del Comitè Català de Marxes o el del representant per ell designat es considerarà determinant. A l'arribada hi haurà un llibre de reclamacions a disposició de tots els equips.

HORARI OFICIAL

Es farà públic un cop hagi arribat l'equip escombra. Havent-se fet públic l'horari oficial, no serà admesa cap reclamació sobre l'horari de pas anotat pels controls.

REPARTIMENT DE PREMIS

S'efectuarà el mateix dia de la Marxa i un cop el Jurat Classificador hagi fet pública la classificació oficial, després del període de trenta minuts per atendre les reclamacions. Totes les queixes que es presentin amb posterioritat als períodes establerts i per part d'equips que hagin marxat abans que es faci pública la classificació no seran contemplades.

DISPOSICIONS FINALS

El mal temps no serà obstacle per a la celebració de la Marxa; no obstant això, podrà ésser alterada per l'Organització i suspesa si així ho acorden els delegats de les entitats participants convocats pel Jurat de Sortida. Tots els participants a la Marxa hauran de ser poseïdors de la llicència federativa vigent, la qual comporta una assegurança dels riscos d'accident i de les responsabilitats econòmiques pels danys causats a terceres persones no esportives. En el cas de no posseir aquesta targeta, lo qual només serà possible pels socis de l'entitat organitzadora, participants en la marxa social, l'A.E. Talaia no es fa responsable de cap dels riscos indicats anteriorment. Qualsevol cas no previst en aquest reglament serà resolt, segons pertorqui, pel Jurat de Sortida, el Jurat Classificador, el Comitè Català de Marxes o la pròpia Entitat Organitzadora.

**Agrupació
Excursionista
Talaia**

Carrer Comerç, 4
Tel. 95 895 1257
VILANOVA I LA GELTRÚ

22 DE MARÇ DEL 1992 XIX Marxa d'Orientació per Descripció XXXIV Marxa social

Comarca: Anoia

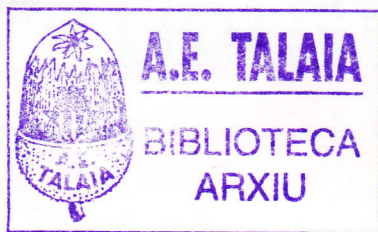
REGLAMENT

A.E. TALAIA
XXXIV Marxa Social d'Orientació i Regularitat per Descripció
XIX Marxa Intersocial
22 de Març de 1992

**Agrupació
Excursionista
Talaia**

Carrer Comerç, nº 4
Tel. 893 12 57
08800 Vilanova i la Geltrú

XIX

Marxa d'Orientació per Descripció

XXXIV MARXA SOCIAL

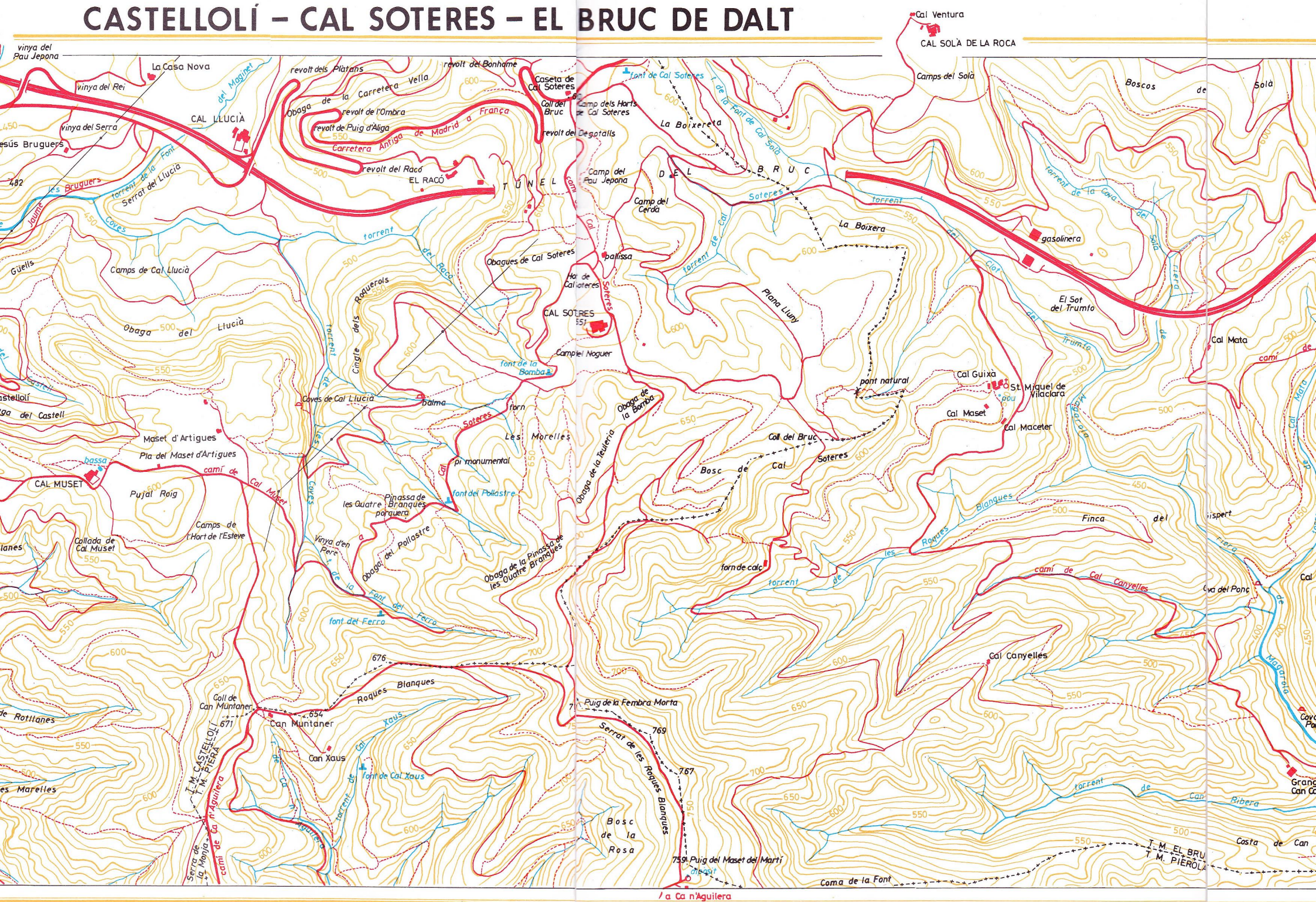
COMARCA: ANOIA

Castellolí – Cal Guixà – Cal Soteres – Coves de Cal Lluçà

22 DE MARÇ DEL 1992

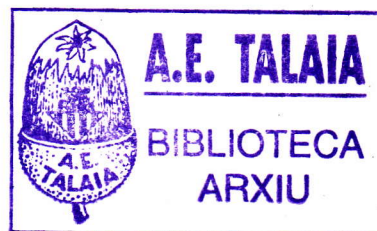
CASTELLOÍ - CAL SOTERES - EL BRUC DE DALT

A.E. TALAIA

XIX MARXA D'ORIENTACIO PER DESCRIPCIO

XXXIV MARXA SOCIAL

Comarca: ANOIA

22 de març de 1992

De la Sortida al Control B

Iniciem la Marxa en una esplanada al costat de la carretera i d'un restaurant, que deixem darrera nostre. Ens dirigim cap a un baixador davant d'un galliner; girem a l'esquerra pel costat d'un mur inacabat tot encalçant un baixador encimentat. Baixem dos trams d'escales i desemboquem a l'antiga carretera; girem a l'esquerra. En arribar davant d'una casa, a l'esquerra, amb una bonica majòlica de la Mare de Déu de Montserrat, tombem a la dreta per un carrer també encimentat i baixador.

Passem per un pontet que travessa un torrent o riera, deixem a la dreta un pou i una horta. Seguim el traçat curvilini deixant pistes a dreta i a esquerra. La pista és ampla, retomba i és ascendent. Deixem, a dreta i a esquerra, un parell de trencalls de pista. Ens queda a la dreta una ampla visió del poble de Castellolí.

La pista va pujant i poc abans d'arribar a les envistes de l'església vella de Castellolí i el seu cementiri, i en ple revolt, al costat d'un roure, deixem l'ampla pista per agafar un corriolet, a la dreta, que baixa entremig del bosc i va retombant fins que arriba al peu d'un camp que vorejarem per la dreta, pel damunt d'un marge; a la dreta hi ha uns esbarzers.

Enllacem de seguida amb un corriol pujador, a l'esquerra, que transcorre per un bosc esclarissat de pins. A l'esquerra ens queda ara una millor panoràmica de l'església vella i el cementiri.

El corriolet retomba a dreta i esquerra encara pujant, es fa més ample i fressat. Travessem una ampla clariana i tornem a entrar en el bosquet. Per l'esquerra se'ns ajunta un trencall. Continuem pujant per camí de roca.

En arribar a una cruïlla de pistes agafem la branca de la dreta. Després retombem cap a l'esquerra passant per damunt d'un rocallís, deixant a la dreta un trencall de la pista que se'n va enrera i un altre que fineix en uns camps. També deixem un camí planer a la dreta que va paral·lel a un camp d'oliveres.

Per l'esquerra se'ns ajunta una altra pista. Continuem pujant una estoneta i arribem en un segon pla carener a la dreta del qual hi ha una creu de ferro. Deixem a la dreta un camí que va a uns camps i caminem en direcció a un turonet roquer atapeït d'espessa vegetació, especialment de pi, que tenim al davant. A la dreta veiem una torre d'alta tensió que desfà l'encant del paisatge i al seu darrera una gran masia. A l'esquerra una bonica visió de la serralada de Montserrat.

Travessem un collet al mateix temps que passem per sota la línia d'alta tensió. Ara el camí és ample i força herbós, entremig de camps. Anem a desembocar a una ampla pista apta per a automòbils, que seguim en direcció a l'esquerra, però per uns pocs metres, perquè de seguida la deixem per enfilar per la dreta per una entrada de pista trencada pel talús del nou camí.

Immediatament desemboquem a una altra pista que seguim per la dreta, també uns escassos metres; retombem sobtadament cap a l'esquerra, amunt, i tot seguit agafem a la dreta un senderó, com un canaló, que puja dret per entremig del bosc.

Resseguim per sota el roquissar que tenim a la dreta i fem cap al davant mateix de l'absis de l'antiga capella romànica del castell. Enfront de l'absis, remuntem de dret el corriol que hi va pel costat de la muralla. Arribem de seguida en una petita esplanada on trobem el control A.

.....
(Durant els 10 minuts de què disposem, podem visitar l'indret. En realitat aquesta petita esplanada és un vell cementiri del qual podem veure encara els forats i alguna llosa escampada per terra. Al voltant veurem les poques restes de l'antic Castell d'Olí).
.....

Deixem el control A i reculem uns passos pel mateix camí d'arribada. En trobar-nos en el mateix trencall del corriol per on hem vingut, l'agafem ara en direcció a la dreta, passant a freqüència dels murs castellers.

Travessem una esplanada i enllacem amb un ample camí carener lleugerament pujador. A la dreta, sota el bosc, uns vastos camps de conreu i una masia. Si ens girem enrera veurem ara amb una magnífica perspectiva el ruïnós castell encimbellat. Deixem un ample trencall a la dreta i seguim el corriol ascendent. L'ample camí esdevé estret corriol.

A l'esquerra ens queda una paret rocosa. Passem per damunt d'un marge de pedra ascendent. Fem cap al costat d'un pal d'electricitat i continuem a la dreta una breu estona paral·lels per sota la línia. De seguida sortirem d'aquest tallafocs per decantar-nos cap a un camí, a la dreta, refusant-ne un altre que deriva encara més a la dreta. Gairebé immediatament fem cap a un bon camí-pista, que seguim per l'esquerra.

Arribem a prop dels pals sostenidors de la línia elèctrica de baixa tensió i d'un transformador; passem per sota la línia. Ens apropem a una gran masia amb torre de planta quadrada de quatre pisos i obertures d'obra vista. Uns xiprers ens donen la benvinguda. En un d'ells veiem senyals de GR. Retombem els murs de la gran masia i, passant per davant de la seva entrada principal, arribem en un petit pla, on trobem el control B.

.....
De la Sortida al Control A : 3,54 km/h // 1,03 m/seg.
Del Control A al Control B : 3,98 km/h // 1,11 m/seg.
Descans: 10 minuts al Control A // 30 minuts al Control B.

A.E. TALAIA

XIX MARXA D'ORIENTACIO PER DESCRIPCIO

XXXIV MARXA SOCIAL

Comarca: ANOIA

22 de març de 1992

Del Control B al Control F

Deixem el pla i continuem endavant per la mateixa pista. A l'esquerra tenim uns ermots i al costat un camp d'arbres fruiters. També a l'esquerra veiem una caseta d'obra. Darrera uns camps de fruiters, a l'esquerra, veiem les ruïnes d'un maset per on passarem més avançada la marxa. A la dreta deixem un parell de pistes subsidiàries i una altra que va a uns camps.

Deixem a la dreta una pista que remunta, nosaltres continuem en la mateixa direcció que portàvem. A l'esquerra deixarem un altre camí, que va per entre bosc, amb un senyal de pas barrat de GR.

Passat un curt tram de bosc, se'ns obre novament la vista sobre amplis camps de conreu, a banda i banda del camí. Per l'esquerra, darrera el bosc, sobresurt un bonic caseriu aturónat.

Passem per sota d'una línia d'alta tensió i la pista retomba cap a la dreta tot baixant una mica. La pista després planeja i passa per entremig de bosc de pins, la majoria dels quals té enrotllades en els seus troncs unes altes heures.

Passant pel costat d'uns grans rocs que tenim a la dreta, arribem a una cruïlla de pistes; en deixem una a l'esquerra, que baixa, i una altra a la dreta, que puja. Nosaltres retombem per la branca del mig, molt neta, ampla i ombrívola. Més endavant la deixarem, quan gira pronunciadament cap a l'esquerra, i continuarem endavant per una pista pujadora, deixant així el sender de GR. Arribem al costat d'una mina d'aigua ferruginosa.

Continuem per l'ample camí ascendent. Deixem un trencall de pista a l'esquerra i continuem pujant per la riba esquerra del torrent, al llit del qual hi ha espessetat de falgueres i bardisses.

Arribem a un punt on la pista creua el torrent i passem a la riba oposada, enllaçant així amb la pista que ens baixa per l'esquerra. Ara ens queda el torrent a mà dreta. Continuem pujant. Aquest tram de pista, més estret i embrossat que l'anterior, esdevé bastant més endavant un corriol sensiblement pujador que transcorre entremig del bosc i és senyalitzat amb marques de l'organització.

Fem cap a una pista secundària i girem cap a la dreta. Alguns metres després deixem la pista i, per un entrant boscós, a l'esquerra, enllacem amb un corriol constantment pujador. Anem dibuixant alguna giragonsa bosc amunt.

Desemboquem a una altra pista, envaïda pràcticament de molsa, pinassa i sotabosc; també aquest cop la seguim per la dreta, però instants després anem a sortir a una altra pista, molt més ampla i apta per a vehicles, que remuntarem per la banda esquerra.

A l'esquerra tenim paret rocosa i bosc i a la dreta una vasta visió de boscos, pujols i alguna masia esparsa. Anem retombant i guanyant alçada de mica en mica, fins que arribem a un ampli encreuament de pistes. Es en aquest punt on assolim la cota màxima del nostre itinerari, aproximadament 770 m.

Sortim d'aquesta placeta formada per l'encreuament de pistes i n'agafem una per l'esquerra en sentit perpendicular respecte a la que hem vingut. Es una pista també ampla i pròpia per a vehicles i lleugerament descendent. Hi anem durant una bona estona tot retombant. A l'esquerra, i lluny, destaca clarament el gran mas pel costat del qual hem passat fa una estona.

Arribem a una cruïlla; deixem la pista a l'esquerra i agafem la branca dreta, que de seguida planeja, tot carenant. Refusem trencalls que ens vénen a esquerra i dreta. Més endavant ens queda una fondalada a la dreta coberta bàsicament de pins.

Fem cap a una clariana on veiem uns grans blocs de pedra al davant nostre. En aquest punt deixem la pista i girem a l'esquerra endinsant-nos en un corriol herbós i esborradís, de fort pendent descendent; es tracta d'un senderó on es veuen traces d'haver estat desbrossat recentment. En un lloc determinat, ens topem amb una soca ennegrida, fidel testimoni de l'incendi forestal que afectà aquesta zona. A l'esquerra, mentre baixem, podem veure una paret de roca bastant llisa i a la dreta uns penyots roquers. Gran panoràmica de la serralada de Montserrat i un conegut hotel a sota.

Per uns moments el corriol decanta cap a la paret rocosa de l'esquerra i després se'n torna a separar per anar pel mig. Es notòria la presència d'una bona colla de cirerers d'arboç.

Després d'una estoneta per aquest corriol baixador i imprecís, tot i que degudament assenyalat, desemboquem a un camí-pista, que seguirem alguns metres cap a la dreta fins arribar a prop d'un antic forn de calç.

Reulem uns metres pel mateix camí que hem vingut i just en el punt on hem agafat abans la pista deixem un primer trencall de pista descendent a la dreta i continuem endavant. En el moment en què la pista descriu un revolt cap a l'esquerra, la deixem i n'agafem un trencall, a la dreta, bastant més embrossat. En realitat estem seguint un antic camí carreter força malmès a causa del malaurat incendi ocorregut després de la celebració d'una variant d'aquesta marxa l'any 1984 i que alguns de vosaltres ben segur recordareu.

Continuem amb la mateixa panoràmica de la serra montserratina i l'autopista. Una mica més a prop distingim unes edificacions ruïnoses.

Seguim una estoneta aquest trencall poc definit flanquejat de matolls i restes de vegetació calcinada. Cal estar ben atent als senyals. Salvem un collet secundari i fem una curta davallada.

Desemboquem a un camí antic que seguim per l'esquerra del fondal en direcció a un roquissar, que ens queda a l'esquerra. Cal dir que el sender és bastant embardissat malgrat els lloables esforços que ha fet l'organització per a rehabilitar-lo. El seguim durant una estona.

Passat un tronc d'arbre completament tombat que hem travessat per damunt, ens decantem una mica cap a la dreta, avall, recuperant així l'antic camí que havíem deixat per salvar alguns petits obstacles.

El sender passa a mig aire del vessant de la muntanya. Trobem zones de clariana pedregosa on podem trobar exemplars de la coneguda "pedra foguera" i zones de bosquet. Cal fixar-nos bé en els senyals ja que el senderó a trams no és massa definit. En un punt determinat ens adrecem a tramuntana, de forma ascendent, per l'esquena d'un contrafort més esclarissat de la muntanya. A prop del roquissar derivem a la dreta en lleugera baixada.

Més endavant travessem un tram de camí de pedra i amb senyals d'humitat. A l'esquerra hi ha uns blocs de pedra. Ara el corriol planeja i després transcorre per una zona ampla i herbosa, antiga feixa de conreu.

A la dreta, al costat d'uns ermots, veiem les edificacions ruïnoses molt abans esmentades. Passem pel camí herbós molt a frec d'uns esbarzers que tenim a la dreta.

Tot just passat un notable ginebró, que deixem a la dreta, baixem a la feixa de sota i ens acostem a les dependències ruïnoses, que retorbem completament deixant-les, totes, a l'esquerra. Passem pel davant d'un magnífic portal dovellat del que havia estat, pel que sembla, una gran masia d'aquesta contrada, encara que actualment es troba en estat molt ruïnós i descurat.

A l'esquerra, també, ens queden les restes d'un absis romànic pel costat del qual passem a ran. Per una obertura de la paret entrem en una de les antigues dependències, sense teulat, i sortim en un pla herbós on trobarem instal·lat el Control F.

.....
Del Control B al Control C: 4,91 km/h // 1,36 m/seg

Del Control C al Control D: 2,99 km/h // 0,83 m/seg

Del Control D al Control E: 4,12 km/h // 1,15 m/seg

Del Control E al Control F: 3,55 km/h // 0,98 m/seg

Descans: 15 minuts

No hi ha aigua

A.E.TALAIA

XIX MARXA D'ORIENTACIO PER DESCRIPCIO

XXXIV MARXA SOCIAL

Comarca: ANOIA

22 de març de 1992

Del Control F al Control I

Sortim del control F i deixem, a l'esquerra, les parets d'una casa ruïnosa coberta de vegetació enfiladissa. Davant mateix del seu portal, tirem a la dreta tot resseguint un camí encatifat d'heura i passant a ran d'una altra casa que ens queda també a l'esquerra. Tot seguit travessem un ermot cobert d'herbes que gairebé ens cobreixen. Des d'aquí se sent el brogit dels vehicles que circulen per la carretera molt propera a nosaltres.

Girem en direcció al mateix ginebró d'abans i el deixem a l'esquerra. Seguim uns moments per aquesta feixa erma i la deixem per enfilar-nos per la dreta, per un corriol poc marcat i bastant dret. Com en anteriors ocasions caldrà estar atent als senyals que marca l'organització.

Anem guanyant alçada tot salvant alguns petits graus i antigues feixes i arribem a un pla. Continuem en la mateixa direcció sempre per camí imprecís i herbós. Anem en direcció a una paret rocosa que retombem per la dreta.

Passades les roques, el senderó desvia lleugerament cap a l'esquerra. L'itinerari continua per una carena en direcció a ponent, mentre passem bastant a frec d'una petita cinglera que tenim a la nostra esquerra.

Fem cap a un coll, en un rocallís. Hi veiem un pi de bona mida, isolat, a l'esquerra. Arribats aquí continuem en direcció a la dreta. Per aquests sectors s'acostuma a trobar algun toll d'aigua enfangada, clars indicis del pas dels porcs senglars.

Seguim corriol amunt i, més endavant, al costat d'una alzina que ens queda a l'esquerra, a la part ombrívola del sector, el corriollet deriva una mica cap a la dreta i es fa més pujador.

Ens anem apropant a les envistes d'un magnífic pont natural. Hi arribem al costat i hi pugem per un graonet que hi ha a l'extrem dret. El resseguint tot al llarg fins a l'altra punta anant en compte ja que en algun punt es fa certament estret i cal malfiar-se de les herbes i plantes per no posar el peu en fals.

Al final del pont reculem una mica cap a la dreta i travessem una roca llisa per endinsar-nos en un bosc molt ombrívol.

Anem seguint pel corriol tot remuntant el llit del fondal. (Per bé que fa molt de goig a la vista, recomanem que ningú no culli les branques de galzerans que segurament hi trobarem).

Quan som gairebé a la capçalera del fondal, trobem un camí a l'esquerra i el seguim dibuixant unes ziga-zagues, fins que arribem a un senderó boscós, que seguim per l'esquerra. Darrera nostra deixem uns extensos camps de conreu.

L'ample sender surt del bosc. Deixem un trencall de pista a l'esquerra i continuem per la dreta, retombant pronunciadament. A banda i banda del camí tenim una petita extensió d'estepes. Al cap d'uns moments se'ns ajunta un trencall per l'esquerra.

Estem seguint una pista molt neta i capaç per a tota classe de vehicles. A sota, a la dreta, veiem camps de conreu i més llunyana veiem altra vegada la serralada de Montserrat. Per la dreta se'ns ajunta una pista on acostuma a haver-hi una porquerissa.

La pista va fent alguns revolts; la seguim una certa estona, tot prescindint d'alguns trencalls imprecisos a banda i banda.

Arribem així a prop d'un pintoresc caseriu aturonat, que ja havíem entrellucat, si us en recordeu, al cap de poca estona d'haver iniciat la marxa. Deixem la pista que hi porta i nosaltres girem sobtadament a l'esquerra, travessant la pista esmentada i entrant en un camp; ens enlairem per un caminet que el voreja per l'esquerra i entrem al bosc. Algun temps després tornem a situar-nos a nivell del camp.

Ens endinsem novament en el bosc per un camí ample, herbós i planer i ens anem allunyant del camp. A l'esquerra deixem un parell de pistes secundàries.

Fem cap altra cop a una ampla pista senyalitzada amb els colors propis de GR. En el punt on es forma una placeta, la travessem i la deixem per endinsar-nos una altra vegada en el bosc, seguint una pista en la mateixa direcció que portàvem.

Arribem al costat d'un pal de línia de baixa tensió. En aquest punt deixem la pista i entrem en un senderó herbós, tot deixant el pal a la dreta i resseguint el camí traçat per la línia de conducció elèctrica.

Anem a sortir a una altra pista, que seguirem per l'esquerra. Si ens hi fixem ens adonarem que el camí ha passat exactament pel damunt d'una magnífica balma.

Passem per sota la línia que seguíem. Més endavant, fem un gir de 90º a l'esquerra i tornem a passar per sota la mateixa línia d'abans. Retombem la capçalera del fondal i deixem un trencall a l'esquerra. Continuem endavant.

A l'altra banda del fondal, a la dreta, podem veure ara la boca d'unes magnífiques cavitats. A prop d'unes conduccions de baixa i alta tensió, les línies de les quals es creuen, la pista retomba bastant pronunciadament cap a l'esquerra, després fa una giragonsa cap a la dreta i, retombant el fondal, deixa un trencall molt imprecís a l'esquerra.

La pista, baixadora, torna a virar molt pronunciadament cap a la dreta i deixa a l'esquerra un altre trencall, aquest molt més marcat que l'anterior.

Travessem el barranc i anem a fer cap a una altra pista molt ampla, que seguim per la dreta. La pista és primer planera i després descendent i pedregosa: ens queda a la dreta el fondal, agrest i de vegetació abundosa.

Compte! Poc abans que el camí faci un revolt cap a la dreta, el deixarem per agafar un corriol a l'esquerra, molt boscós i de pronunciada pendent. Aquest corriol s'apropa a una entrada de les magnífiques coves que havíem entrevist abans; les resseguim pel costat per un corriol que hi passa a ran fins que hi entra per l'obertura principal. Traspassem el llarg de la galeria principal i arribem a l'obertura que havíem vist abans, abocada a la cinglera. Aquí trobem situat el control I.

.....

Del Control F al Control G : 3,60 km/h // 0,89 m/seg

Del Control G al Control H : 4,82 km/h // 1,34 m/seg

Del Control H al Control I : 4,21 km/h // 1,17 m/seg

Descans: 10 minuts

No hi ha aigua

A.E. TALAIA

XIX MARXA D'ORIENTACIÓ PER DESCRIPCIÓ

XXXIV MARXA SOCIAL

Comarca: ANOIA

22 de març de 1992

Del Control I al Control d'Arribada

Sortim del control i resseguim el corriolel que passa a ran de la paret de les coves, que ens queden a l'esquerra, fa una giragonsa amunt cap a l'esquerra i se situa a sota d'una visible balma.

Tirem amunt per un grauet un xic dificultós (on cal anar molt en compte) i assolim la plataforma superior.

Seguim un senderó deixant la cinglera a la dreta. Ens atancem a un tronc escapçat per la meitat assenyalat amb els colors de la Talaia: el deixem a la dreta i remuntem corriolel amunt en direcció a una antiga feixa. Hi pugem i girem una mica cap a l'esquerra.

Superem una segona feixa i decanem cap a l'esquerra. Anem remuntant pel bosquet tenint en compte els senyals de l'organització i sempre amb tendència a tirar més aviat cap a l'esquerra i fent giragonses.

Veiem un amuntegament de pedra seca que ens queda molt a prop, a l'esquerra. Seguim endavant i anem en direcció a una altra cabana de pedra, aquesta amb més bones condicions.

Hi passem, també, molt a prop i l'anem retombant gairebé completament deixant-la a la dreta; anem obrint-nos camí entre el bosc.

Passant pel costat d'un pi amb una inclinació considerable, anem a sortir a una clariana de bosc. Seguim l'ample camí per l'esquerra, però el deixem aviat per entrar en un senderó, a la dreta, imprecís i boscós. Continuem trobant senyals.

A l'esquerra veurem uns petits conreus i a continuació, també a l'esquerra, una casa molt enrunada. Es tracta del maset enrunat de què havíem fet esment molt abans. En realitat només ens separen aquests camps del camí que havíem fet en els primers trams d'haver iniciat la marxa.

Passem pel costat d'uns grossos troncs caiguts, a l'esquerra, i d'unes alzines que formen un veritable pont natural. El camí és cobert de molsa.

Arribem a la vista d'uns camps de conreu, a l'esquerra. Passem a frec d'un marge de pedra molt baixet. Anem vorejant el camp, que ens queda a l'esquerra.

Arribats a un extrem del camp, el deixem i, girant a la dreta, ens tornem a endinsar en el bosc per camí senyalitzat. Al costat d'un altre pi completament inclinat, enllacem amb un corriol i el seguim cap a la dreta. El corriol, primer planer, es fa baixador de seguida i entra al bosc.

Sortim del bosc i entrem en una pista, descendent, que seguim en la mateixa direcció que portàvem. A pocs metres ens trobem al damunt mateix d'una frondosa fondalada que tenim a la banda esquerra. A l'altra banda del fondal, una mica allunyat, tornem a veure ara el turó roquer dalt del qual hi ha l'absis romànic i les restes del castell que hem vist en els primers trams de la marxa.

La pista esdevé un estret corriol; va perdent alçada de mica en mica i es torna a eixamplar. Fem cap a una altra pista i l'agafem cap a l'esquerra; aquesta descriu immediatament una àmplia giragonsa cap a la dreta i forma una placeta, davant d'un camp de conreu.

Continuem en la mateixa direcció per un ample camí. El camp ens queda a la dreta, separat del nostre camí per la bardissa. Enllacem per l'esquerra amb una pista; la creuem i enfilem pel sender més ample i planer, a l'esquerra, entre el bosc.

Anem a fer cap a una pista més àmplia; la seguim cap a la dreta, és baixadora, després esdevé una mica malmesa i baixa fins gairebé tocar uns camps. Aquí gira cap a l'esquerra. Creuem per sota una línia d'alta tensió.

A la dreta, al fons, veiem ja les primeres edificacions d'una urbanització. Creuem més endavant per sota una línia de baixa tensió. La vista de la urbanització se'ns fa més propera. Per l'esquerra se'ns uneixen un parell de pistes. La nostra és bastant pedregosa i va baixant.

A la dreta tenim la riera per on discorre un doll d'aigua. Ara desemboquem a una esplanada molt rocosa a prop d'uns camps. A davant mateix nostre tenim les edificacions que havíem vist al matí corresponent a l'església vella de Castellolí i el seu cementiri.

Sense arribar als camps, refusem el camí més ample, empedrat, i decantem cap a la dreta per passar entremig de dos pinets i garriga.

Fem cap a la mateixa pista d'abans, que seguim en sentit descendent per la dreta, paral·lels al camp que tenim a l'esquerra.

Davant mateix tenim ja les cases del poble on hem iniciat la marxa. Rebutgem un trencall de pista herbosa a l'esquerra i continuem per la més pedregosa.

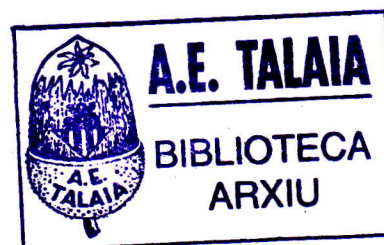
Passem una breu estona per damunt d'un rocallís. A la dreta tornem a veure el barranc.

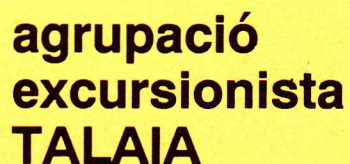
En apropar-nos a la riera ens desviem pel corriol de l'esquerra passant per entre bardisses o argilagues. Enllacem amb una pista de terra i continuem en la mateixa direcció. A l'esquerra tenim uns horts i un pou, a la dreta uns canyissars. Travessem el torrent per damunt del pont i entrem al poble pel mateix carrer per on hem iniciat la marxa.

Davant nostre, a l'altra banda de la carretera, veiem una altra vegada la façana de la casa amb la majòlica de la Mare de Déu de Montserrat. Girem a l'esquerra, creuem la carretera i enfilem el primer carrer a la dreta, ample i pujador.

A l'encreuament del carrer següent, girem a l'esquerra i retombem els darreres del restaurant. Passem pel costat del mateix galliner que hem vist al matí i assolim finalment la placeta al costat del restaurant, on es dona per finalitzada aquesta marxa.

.....
Del Control I al Control J : 3,47 km/h // 0,96 m/seg
Del Control J a l'Arribada : 4,53 km/h // 1,26 m/seg

Carrer Comerç, nº 4 – Tel. 893 12 57
Vilanova i la Geltrú – El Garraf

Comarca: ANOIA

CASTELLOÍ

XIX MARXA
D'ORIENTACIÓ PER DESCRIPCIÓ
(XXXIV MARXA SOCIAL)

22 DE MARÇ DE 1992

XIX MARXA
D'ORIENTACIÓ PER DESCRIPCIÓ
(XXXIV MARXA SOCIAL)

RELAT COMPLEMENTARI

CASTELLOLÍ
ANOIA

22 DE MARÇ DE 1992

Castellolí és un terme municipal de la Conca d'Odena, a l'Anoia. Si travessem el terme pel mig, tot seguint la carretera del Bruc a Igualada, tenim la impressió de circular per una vall de suaus ondulacions que mena cap al fons d'una conca, la dita Conca d'Odena. El terme de Castellolí limita al Nord i a l'Est amb el del Bruc; al Nord amb el de Castellfollit del Boix; a l'Oest amb el d'Odena; al SW amb el de la Pobla de Claramunt, i al SE amb el de Piera. Es el terme per on passa el "túnel del Bruc". "A dreta llei -ens diu J. Castellar-Gassol, autor del llibre d'on treiem bona part de les dades per al dossier que teniu a les mans- el túnel esmentat hauria d'haver-se anomenat **el túnel de Castellolí**". La raó és que dels 1200 metres de llarg que té la foradada, mil pertanyen al terme de Castellolí i només 200 al del Bruc. I parlar del Bruc (terme pel qual travessa també una part de la nostra Marxa) significa que som a les envistes del massís de Montserrat, en un territori boscós i abrupte. El paisatge és dominat pel bosc de pins. La rodalia de Castellolí és un terreny format per margues, substància terrosa feta d'argila i calissa pulvulentes, que daten de l'època geològica anomenada **eocè**, és a dir, de fa entre 60 i 40 milions d'anys. En aquesta contrada s'hi han trobat una quantitat extraordinària de fòssils, ben estudiats pels experts, i mostres de les troballes es conserven al museu o col·lecció particular del Sr. Zenon Gàsser i Casanoves. També són molt preuats els bolets que es fan per la rodalia, i en temps passats han tingut molta anomenada les aigües minerals de La Puda de Francolí, on hi ha un brollador d'aigües sulfídricosalinoses, a 391 m alt, en un racó emboscant de la Vall de Sant Feliu, a ponent del terme municipal. Al sector de llevant havia tingut molt de renom la **Font del Ferro**, per on passem durant el trajecte de la marxa.

L'extensió del terme municipal de Castellolí és de 22,25 km². El poble pròpiament dit -la població agrupada vora la carretera, antic camí ral de Barcelona a Lleida,- es troba a 416 m altitud, però la masia

de Can Soteres, al SE, en té vora de 625 i altres no arriben als 400 m. La vall de Castellolí s'inclina cap a l'esquerra, cap a la banda d'Igualada, això explica que la riera de Castellolí, alimentada per les aigües que baixen del cantó del Bruc, fa cap al riu Anoia.

Entre uns manuscrits conservats a Can Tardà, una masia del terme, s'hi ha trobat un cadastre de Castellolí referent a l'any 1736 on es registren algunes de les finques per on avui passarem, finques que ja existien abans que es formés la població agrupada a la vora de l'antic camí, avui carretera. Són, per exemple, can Jaume Brugués, can Muset, Can Soteres, Maset de l'Artigas. Des del creixement que va fer a finals del segle XVIII, el nombre d'habitants s'ha mantingut relativament estable, llevat dels anys del flagell de la fil·loxera, infiltrada per tot el Principat a través de la Catalunya Nord i que devastà el terme castellolinenc, com tants d'altres. Tant és així que, dels 733 habitants empadronats que hi figuraven els anys de creixença i eufòria que van del 1850 al 1860 (gràcies als grans beneficis dels vinyaters - Castellolí era ple de vinyes-ja que el cost de producció del vi era força baix en relació amb el preu de venda), només en quedaven 457 el 1900. Arribà a 567 el 1930 i d'ençà dels anys 70 fins avui dia s'ha mantingut vora els 450 habitants.

Castellolí roman un dels pocs pobles pintorescos que hi ha a Catalunya prop de grans nuclis industrials. Les condicions de l'habitatge han millorat molt en els darrers anys i s'hi fa evident un progrés material. La població havia viscut sempre exclusivament de les rendes del treball de la terra. Avui dia gairebé tots els adults que treballen ho fan a la indústria i als serveis de poblacions properes, especialment a Igualada, capital de la comarca, però els conreus s'han conservat, conreus que s'estenen per unes 1112 ha dedicades tradicionalment al cereal, a la vinya, oliveres i als ametllers (tot això hem tingut ocasió de veure-ho en el trànscur del nostre itinerari) i també, això ja és més recent, al cultiu del girasol d'on s'extreu un bon oli de cuina. Castellolí disposa -encara!- d'unes extraordinàries pinasses, especialment pels voltants de la Font del Ferro (també hem tingut ocasió d'admirar-les), que són una de les grans riqueses naturals del terme. La zona forestal ocupa unes 1318 ha. Actualment hi ha fàbriques de teixits, tallers d'artesanía i de ceràmica i d'instal·lacions elèctriques.

El nom de Castellolí es esmentat per primera vegada en documents que s'han conservat fins als nostres dies i que daten de les acaballes del segle X d.C. D'ençà de l'any 989, les formes més antigues que es coneixen del nom, expressades

Vista panoràmica de Castellolí. Foto: S.Butí

en llatí, són: **Kastro Odolino** (castell de l'Odolf, essent aquest un nom de persona), l'any 989; **Castrum Audelino** (Castell de l'Eulf o de l'Odolf), l'any 990; **Kastrum Audelini** (Castell de l'Odolf, o Odolf, o Aulf o Eulf), l'any 1004; **Castrum Odolino** (que vol dir el mateix de la forma anterior, només que el diftong "Au" devia ser pronunciat "O" oberta pels catalans de l'any 1000), l'any 1046; **Chastel auduli**, en un document de l'any 1077; **Castrum Olini**, l'any 1260, en l'acta de consagració de l'església parroquial de la propera vila de Piera. Més endavant, en documents ja redactats totalment en català, apareix escrit **Castell Aulí** com és ara en la famosa crònica del rei en Jaume I el Conqueridor; en la "Crònica d'en Ramon Muntaner" (1265-1336), el nom és escrit **Castellaulí**, i l'any 1410 alterna aquesta darrera forma amb la de **Castellolí**, que és l'actual.

Tots els experts en la matèria admeten que aquest nom primitiu Eulf (i/o les seves variants) és el d'un personatge del s. IX i que és un antropònim d'origen germànic. Es té constància d'un document en què s'esmenta que, poques dècades abans de l'any 1000, un personatge anomenat **Eulinus** va fer edificar un castell que, temps a venir, va donar nom al poble de Castellolí. Fou un nét d'aquell qui va deixar dit: **castro quod avus meus Eulinus edificavit**, és a dir: "... el castell que va edificar el meu avi Odolf".

El territori de Castellolí es trobava a la ratlla que partia el comtat de Manresa del de Barcelona, i a la primera meitat del s. XII va pertànyer al vescomte Reverter, vescomte de Barcelona, que ja governava el veí castell de la Guàrdia, sobre Can Maçana, al terme del Bruc. Un document de l'any 1139, signat pel comte-rei Ramon Berenguer IV, diu: "**Comendo tibi ipsum castrum quod dicitur Castel Oduli...**". ("T'entomano el castell que li diuen Castellolí..."). Una trentena d'anys més tard, Guerau de Jorba el ven a una tal Sança de Bell-lloc i al seu fill Guillem. El 1233, el rei en Jaume I el Conqueridor va confirmar al monestir de Sant Cugat del Vallès les possessions i castells que els monjos tenien, i entre aquests hi figurava el de Castellolí.

Amb tot, la xarxa d'interrelacions feudals era molt complicada. Si bé Castellolí figurava a la primera meitat del s. XIII com a propietat feudal del monestir de Sant Cugat, els senyors del castell de Castellolí eren vinculats als prepotents senyors del castell d'Odena, i aquests tenien bones influències a la casa, encara més poderosa, dels senyors de Cardona. El 1268, el vescomte de Cardona Ramon Folc tenia en feu el castell de Castellolí; barallat amb el rei en Jaume, el sobirà li reclamà el castell. Li ordenà que lliurés a Joan Pere Sabata, batlle de Montblanc, la potestat dels castells que per ell tenia en feu, un dels quals era Castellolí. Hom vivia el període que el vescomte de Cardona i el comte de Foix, arran de la mort del comte Alvar d'Urgell, es deseeixiren del rei "Conqueridor". Molts nobles catalans feien costat al vescomte i al comte, defensors dels

drets dels fills d'Alvar d'Urgell, enfront del rei. Es produí el conflicte bèl·lic. Per això el monarca exigí a Ramon Folc de Cardona que li resignés les potestats. Les hostilitats entre la noblesa i el rei desembocaren a un arbitratge, i fou fet conveni, el 1269, per la potestat en el castell de Castellolí, entre el vescomte cardoní i el sobirà.

Vers les acaballes del s. XIII, el llinatge dels Castellolí havia esdevingut un dels més significats entre les cent famílies feudals més dominants al Principat de Catalunya. Havia acumulat privilegis de resultes de la seva vinculació als Cardona i havia estat afavorida pel bisbe de Vic, que era també un gros senyor feudal. L'any 1279, el bisbe havia nomenat en Maimó de Castellolí (procurador de Ramon Folc V de Cardona) administrador seu dels castells de Montbui i de Tous i dels llocs de Cucala i de l'Espelt.

El 1317, un altre cavaller de Cal Castellolí, en Berenguer, figura com a senyor del castell de Rubió. I encara durant un cert temps d'aquell segle XIV la família Castellolí també tingué el domini feudal del castell d'Ocelló (nom que era pronunciat Oceió, d'on ve que ara se'n digui El Saió), al terme de Montbui anant cap a Tous.

Durant tota l'Edat Mitjana i fins ben entrada l'Edat Moderna, la població castellolinenca va viure repartida en masies escampades arreu del terme. La població agrupada, el poble pròpiament dit de Castellolí, no es va formar fins a les acaballes del s. XVIII. A partir del 1940 es bastí la tercera església parroquial de **Sant Vicenç de Castellolí**, de maons i neoromànica. Més a ponent del poble, entre la carretera i la riera de Castellolí, hi ha el **veïnat de les Cases de l'Alzina**, format per cases bastides a partir del s. XVIII. Al centre de la boscada **vall de Sant Feliu**, drenada per un torrent afluent a la riera de Castellolí, dit el **torrent de Can Jorba**, al sector septentrional del terme, hi ha l'antiga parròquia rural, sufragània de Sant Vicenç, de **Sant Feliu de la Vall** (que també surt citada com Sant Pere i Sant Feliu), enlairada en un serrat, que és esmentada sovint des del principi del segle XI als cartularis de Sant Cugat, monestir del qual fou possessió. Es un petit edifici romànic, d'una nau, amb l'absis decorat amb arcuacions llombardes però cobert per arrebossat, molt modificat, a mitjan segle XIX.

Ja ens hem fet ara una idea de la importància que ha tingut tota aquesta contrada en temps reculats. Podríem omplir molts més fulls de la seva interessant història però es faria massa extens. Centrem-nos ara una estona en el nostre itinerari. Abans que res, però, volem deixar constància que l'any 1984 ja es realitzà una edició (la XI intersocial i XXVI social) de la nostra Marxa d'Orientació per aquesta rodalia; una part del trajecte és idèntic al realitzat en aquella ocasió però en sentit invers i la resta transcorre per un itinerari nou, a part que la d'enguany és molt més curta. Un fenomenal aiguat caigut aquell llunyà 1r

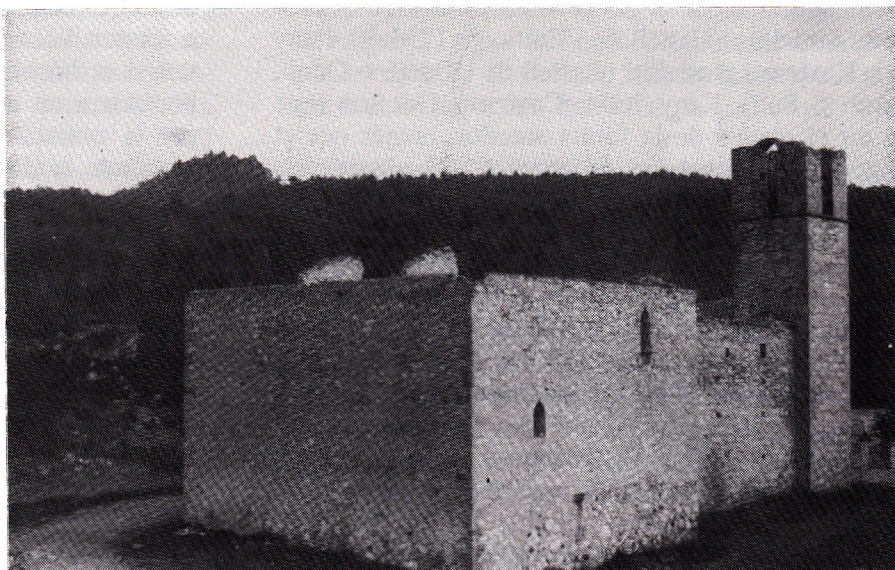
d'abril de l'any 1984 va fer que molts del marxadors inscrits tornessin a casa seva sense participar-hi i molts equips ja ni tan sols arribaren a fer cap a Ca N'Aguilera, que era en aquella ocasió el lloc on s'iniciava la marxa. Els pocs i agosrats equips que la seguiren tota hauran recordat ben segur alguns trams de l'itinerari, tot el que la torrencial pluja va deixar-los veure...

La nostra marxa s'iniciava, doncs, en aquest poble de Castellolí, en una esplanada al costat de la carretera N-II de Martorell a Igualada, en el punt on hi ha el restaurant Nou Urbisol, que deixàvem darrera nostre. Passant pel costat d'uns galliners i després de baixar un parell de trams d'escalas, desembocàvem a l'antiga carretera dels Brucs a Castellolí. La travessàvem i començàvem a sortir del poble després de creuar, mitjançant un pontet, la riera de Castellolí, que es forma, com hem dit, per la confluència de diversos barrancs que davallen de les muntanyes del coll del Bruc, i desguassa a l'Anoia per l'esquerra, aigua amunt de la Pobla de Claramunt.

Amb la vista a la dreta del poble que acabàvem de deixar, anàvem pujant per una ampla pista que ens portava a les envistes de l'antiga parròquia rural, construïda en un bon planell airejat, al cantó de migdia de la riera, amb el seu cementiri al costat.

Aquesta segona església, dedicada -com la del castell- a Sant Vicenç, té gravades a la llinda de la portalada les xifres de l'any 1705. No fou beneïda fins el 24 de setembre de 1743. En aquella època, entre masies, masets i barraques el nombre de cases esparses pel terme era de 27 i el total d'habitants devia ser d'uns 175. La fàbrica de la nova església resultava relativament exhuberant per a una població esquifida com aquella i el pressupost es degué acabar ben aviat. En ser inaugurat el nou temple, els seus sostres i parets apareixien nus. Sembla que a finals del s. XVIII, un pintor francès passà pel país i es comprometé a decorar-lo amb unes pintures (ara en molt mal estat) a canvi de la manutenció i els materials. Es d'una nau, amb creuer i tres capelles per banda i campanar de torre. El retaule major és d'estil barroc. Fou destruïda en part el 1936 i des d'aleshores fou abandonada.

Abans d'arribar-hi, abandonàvem l'ampla pista i baixàvem per un corriole, a la dreta, entremig del bosc fins arribar al peu d'uns camps, que vorejàvem. A partir d'aquí enllaçàvem amb un corriol pujador que transcorria durant una bona estona pel Bosc de la Creueta. En un pla carener i a la dreta del camí

Església vella de Castellolí. 1982. Foto: V. Carbonell

trobàvem una creu de ferro.

Tot travessant un collet entremig de camps de conreu hem pogut veure ben a prop la masoveria de Cal Bruguers (els Bruguers ja són esmentats com a propietaris "Bartomeu Burgueres" en el fogatge de 1553). Anàvem de cara a un proper turó roquer de 584 m alt al sector meridional del terme, on queden les escasses restes de l'antic castell de Castellolí, al qual accedíem després de desembocar a una bona pista per a automòbils i de remuntar per un senderó que resseguia el roquissar per entremig del bosc fins arribar al peu de l'absis de la primitiva capella del castell, situada a migdia d'aquest, i antiga parròquia del lloc, Sant Vicenç de Castellolí.

La capella de Sant Vicenç de Castellolí és un edifici romànic, del qual es conserva l'absis esmentat, amb arcuacions llombardes i lesenes (s.XI) i la nau, més aterrada, indica que fou ampliada amb capelles laterals. Aquesta església parroquial del castell perdurà fins que es construí la segona, que hem vist abans. De l'antic castell queda poca cosa. Són visibles alguns panys de paret amb filades d'"opus spicatum" i es conserven un parell de cambres mig ensorrades que hom qualifica de masmorres, però que també podrien ser cisternes. Al centre del recinte casteller destacava un edifici ruïnós amb espitlleres en les parets que encara s'aguanten dretes. Es tracta d'una construcció de vigilància i defensa relativament moderna, aixecada en el curs de les guerres càrlines del segle passat.

En una petita esplanada al costat de l'absis trobàvem el control A. En realitat aquesta esplanada era l'antic fossar medieval del qual hem pogut veure encara algunes lloses escampades per terra, obra possiblement dels recercadors de tresors. Segons diuen aquest cementiri fou utilitzat fins a començament del 1700, en què entrà en funcions l'anomenada

Restes del castell i capella de Sant Vicenç de Castellolí. Foto: S.Butí

Església Vella de Castellolí.

Després d'un breu descans en aquests paratges carregats d'història, hem prosseguir el nostre itinerari passant a frec dels vells murs castellers i enllaçant amb un ample camí carener, que ens ha portat poc després a resseguir un tallafocs i a una ampla pista. Seguint aquesta fèiem cap ben aviat a una gran i antiga masia, **Can Muset**.

Joan Muset ja és esmentat com a veí de Castellolí en el fogatge de 1553. El primer que vèiem d'aquesta antiga masia és el seu costat restaurat a finals del segle passat, a base d'una planta quadrada de quatre pisos i obertures d'obra vista, una torre fantasiosa seguint l'estil modernista de l'època, propi de ciutat i que també es veu en alguns camps. La vorejàvem i passàvem per davant del portal d'entrada on a la seva llinda podíem llegir: Juan Muset-Año 1863. Al seu davant, un petit pla que domina una magnífica visió dels voltants ens acollia durant mitja hora per fer-hi l'esmorzar. Aquí hi trobàvem el Control B.

Entre el 3500 i el 2500 a.d.C. hi feia estada per aquestes contrades un clan de pagesos que probablement s'aixoplugaven en cabanes primitives de pedra seca. Se sap que feien vida en aquell indret perquè s'hi va trobar una tomba amb restes humanes i objectes d'aquella època. La troballa fou feta l'any 1934. Es tractava d'una necròpolis neolítica corresponent a la segona edat de la pedra. Consistia en una fossa oberta a la terra, revestida de lloses primes d'una llargada aproximadament de 80 cm per 40 cm d'amplada i 70 cm de profunditat. Venia indicada per una llosa dreta a manera d'estela i voltada d'altres pedres. El cadàver estava ajagut d'esquena a terra, amb les cames doblegades sobre el pit i en direcció Est a Oest. A cada costat de l'esquelet es pogué recollir el material típic dels enterraments neolítics:

un collaret de pedres verdoses, eines de sílex, una destrat petita de fribolita blanca i una destrat gran de llicorella, una àmfora amb nanses, plena de cendres i un objecte foradat, molt semblant a un amulet o de culte supersticiós. Instrumental que ens dóna una idea de la classe de vida que menava el clan de pagesos establert a Can Muset.

La causa que hi arrelessin ben segur que era la llei de la subsistència. Hi tenien un terreny fèrtil, prop d'un curs d'aigua, situat a més en un lloc prou alterós per a atalaiar i prevenir la pujada de qualsevol visitant inesperat. En aquell temps ja es cultivaven arbres fruiters i s'alternaven amb els conreus de cereals. Sense deixar

mai la caça, és possible que aquella gent fes més de pagès que no pas de pastor.

Deixàvem Can Muset i continuàvem endavant per la mateixa pista d'arribada, una pista planera vorejada de bonics i extensos camps de fruiters i conreu. A l'altra banda del camp, a l'esquerra, entrevíem les

Can Muset. Foto: A.Sagarra

Vista panoràmica de Montserrat. Foto: S.Butí

Aquest tram de pista fa de límit entre el terme de Castellolí i el de Piera i forma part del **serrat de les Roques Blanques**, anomenat així segurament per la presència de les pedres metamòrfiques que ressalten entre la grisor de les llicorelles. En aquesta serra destaca el **turó de la Fembra Morta**, de 771 m. El nom d'aquest turó, segons la llegenda, podria haver-se donat per dos motius: l'un diu que s'hi va trobar una dona morta, i l'altre parla que el perfil de la muntanya, vist des de Collbató i d'altres indrets, s'assembla a una cara de dona ajaguda.

La Font del Ferro. Foto: A.Sagarra

Nosaltres arribàvem a un ampli enforcall de pistes, punt on assolíem la cota màxima del nostre itinerari, i canviàvem de direcció, sense arribar, doncs, al punt culminant del turó esmentat. Aquí agafàvem una altra pista, en sentit perpendicular respecte a la que havíem estat seguint, una pista també molt ampla i apropiada per a vehicles de tot tipus. A partir d'ara, tot el que teníem a la banda dreta pertanyia ja a un altre terme municipal, el del Bruc, al qual entraríem plenament una estona després. La vista era espaiosa i magnífica. Lluny, però clarament distingible, a la nostra esquerra, tornàvem a veure Can Muset. A sota nostre teníem les obagues de la Pinassa de les Quatre Branques i la del Pollastre.

ruïnes del **Maset de l'Artiga**, pel costat del qual passaríem molt més avançada la marxa. Deixàvem la zona dels conreus i entràvem en una frondosa pineda, riquesa del terme castellolinenc. Poc després de passar per la capçalera del torrent de les Coves, arribàvem al costat de la **Font del Ferro**, que actualment no raja. La mina d'aigües ferruginoses és tancada amb un reixat.

Sempre per ampla pista, remuntàvem la riba esquerra del torrent i després passàvem a la banda oposada. Aquí ja començava a fer-se més embrossada i cada cop més estreta fins a convertir-se en un senderó força pujador entre el bosc. Després d'enllaçar amb dues pistes i deixar-les tot seguit, arribàvem a una tercera i aquesta la seguíem una bona estona, sempre pujant.

Al cap d'una bona estona i en arribar a una clariana, abandonàvem la pista i encetàvem un corriol de fort pendent descendent. Una gran panoràmica de la serralada de Montserrat s'obria sense cap entrebanc davant nostre. En aquest punt entràvem directament en el terme del Bruc.

En arribar al final d'aquest corriol força baixador i imprecís, fèiem cap a una ampla pista que seguíem uns pocs metres cap a la dreta, sense cap altra excusa i raó que la d'anar a visitar de prop un antic forn de calç. Aquí hi trobaríem el control E.

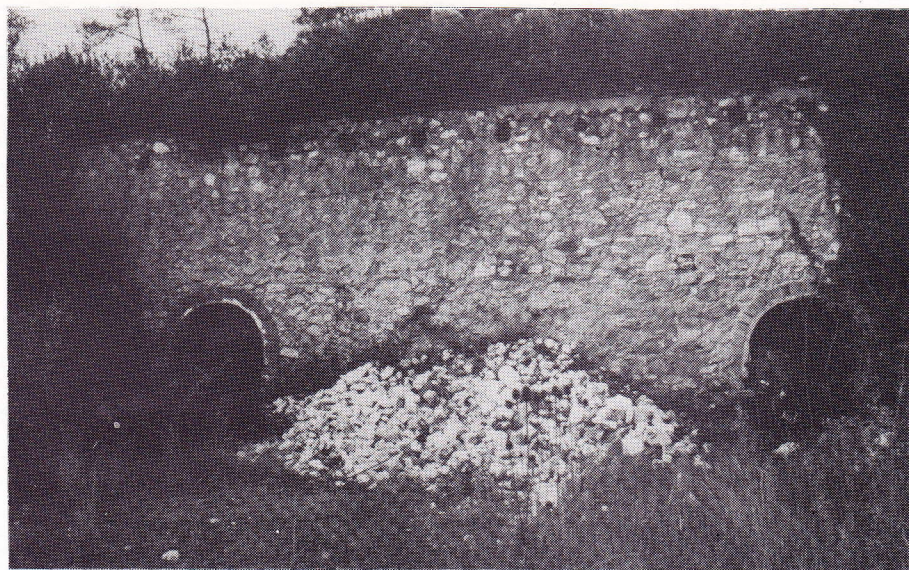
Reculant uns metres, seguíem la pista escassos minuts per deixar-la per un trencall que sortia a la dreta, bastant embrossat. Ara venia un tram bastant malmès i perdedor, encara amb la vegetació -la poca

que hi queda- calcinada per l'incendi que assolà aquesta zona un temps després de celebrada una anterior edició d'aquesta marxa pels mateixos indrets. Gairebé sempre planejant, i amb escadusseres escapades amunt i avall per salvar algun petit obstacle de la vegetació, seguïem a mig aire el vessant de la muntanya; allà podríem trobar bons exemplars de pedra foguera.

De mica en mica, sempre amb la serralada montserratina al davant nostre i la menys agradable visió de l'ampla carretera que talla el paisatge per la meitat, arribàvem a prop d'unes edificacions ruïnoses, que vorejàvem completament. Ressegüem les parets d'un absis romànic i entràvem per una obertura d'una de les dependències ensorrades. En sortir-ne ens esperava el Control F.

Ens trobàvem en aquest punt al raval de **can Guixà**, anomenat també de **Vilaclara**, prop de la boca foradada del primer túnel del Bruc, en el seu terme, doncs, que també forma part, com el de Castelltollí, de la comarca de l'Anoia. Abans de passar pel costat de l'absis, hem pogut veure el magnífic portal dovellat d'una masia, ara ruïnosa, com la resta del conjunt.

La capella de **Sant Miquel de Vilaclara** és d'una sola nau, amb l'absis orientat a l'est. A la volta, avui esfondrada, se li posà un arc de reforç d'estil gòtic. En el s. XVIII, el seu interior fou utilitzat per fer-hi vi i s'hi construí un gran cup folrat de ceràmica, excavat en la base de l'altar i que encara

Forn de calç. Foto: S.Butí

existeix avui dia. A l'exterior de l'absis hi ha les mateixes decoracions que en el de Santa Maria del primitiu assentament del Bruc: bandes llombardes, arquets cecs i finestra de doble esqueixada. En el mur lateral dret existeix la porta d'entrada, i al seu costat n'hi havia una altra que va ser tapiada per utilitzar la seva part inferior com a xupet del cup del vi. Aquesta capella és de dimensions més grans que la de Santa Maria. Ja existia el 1077, quan el vescomte Udaldar, senyor del castell de La Guàrdia (a la part Nord-Est del terme del Bruc), la cedí al monestir de Sant Cugat del Vallès. El 1108, l'abat de Sant Cugat cedeix a Arnau Sunyer aquest alou de "Vilaclara, cum ecclesia s. Michaelis et cum turre...", és a dir, que el llogarret comptava amb una torre de guaita de la qual avui dia no queda rastre. El 1727 deixà d'utilitzar-se com a capella i el 1757 fou abandonada definitivament.

El terme dels Brucs queda fragmentat en quatre nuclis esparços al llarg de la carretera. Són el Bruc de Dalt, el Bruc del Mig, el Bruc de Baix i el Bruc de la Parròquia o Bruc de l'altra banda. Aquest últim és l'originari del municipi. Al Bruc de la Parròquia hi ha l'interessant església romànica de Santa Maria. La seva arquitectura presenta característiques semblants a les de Sant Miquel de Vilaclara. El 1958, arran de la descoberta de l'absis romànic, aparegueren en el seu mur interior, sota una capa de calç, unes inesperades pintures, que si bé van ser realitzades damunt d'un absis romànic, poden ser datades pels

Can Guixà (o Vilaclara). Foto: S.Butí

voltants del 1300. Són escenes de la coronació i la dormició de la Verge, presidides pel Pantocràtor, així com de l'adoració dels Reis i altres fragments al costat de la paret antiga. Tant per les seves característiques estilístiques com per la relació que es pot establir amb d'altres pintures de la mateixa època, poden ser compreses dins l'anomenat primer gòtic.

El nom del Bruc, com molts altres topònims catalans, procedeix del món vegetal i al·ludeix directament la planta. El mot **bruc** (del llatí **brucus** i aquest, al seu torn, procedent del cèltic **vroicos**, en ambdós casos significat igualment la planta), es va aplicar al poble des de fa un miler d'anys i en els documents més antics que coneixem apareix amb les formes **Brugo** i **Brucho**. No se sap si hi hagué algun motiu molt particular per designar el poble amb aquest nom, a banda del fet decisiu que la planta hi fos molt abundosa. Podria ser, però, que la denominació **Bruc** hagués estat aplicada primitivament per referir-se a la Mare de Déu concreta que es venerava a l'església de Santa Maria. Així, a partir d'una advocació mariana determinada s'hauria aplicat per extensió a tot el nucli de població que envoltava l'església.

Deixàvem el llogarret de Can Guixà o Vilaclara darrera nostre i, després de travessar uns ermots, ens decantàvem cap a la dreta i guanyàvem alçada seguint un costerut corriol i salvant antigues feixes. Arribats al pla, l'itinerari resseguia la carena per entremig de matolls i coscons en direcció a ponent mentre a l'esquerra ens quedava una cinglereta. I

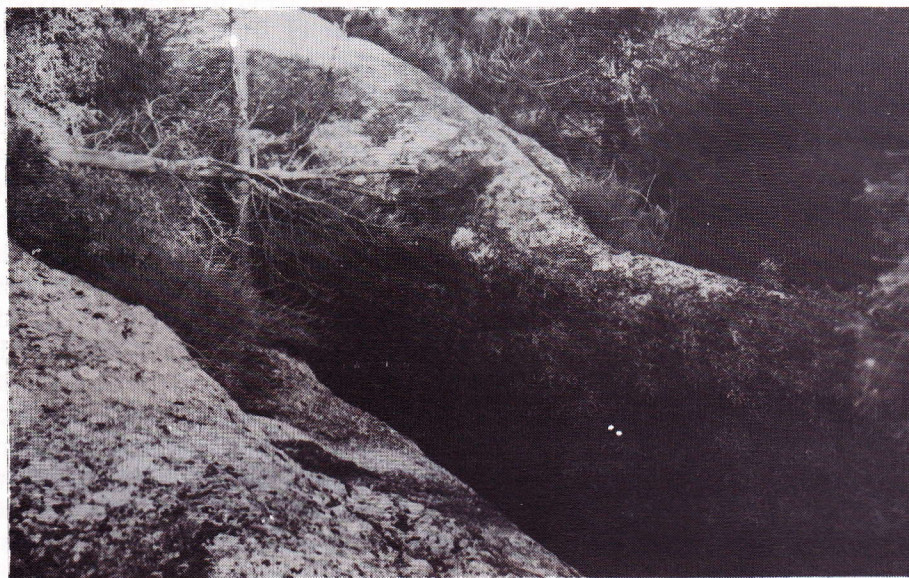

Sant Miquel de Vilaclara. Absis. Foto: V. Carbonell

arribàvem a un coll. Aquí seguïem cap a la dreta i un corriol, que seguia el llit d'un torrent, ens menava finalment al costat mateix d'un bonic pont natural, un altre dels punts claus d'aquesta marxa com a curiositat. Era l'anomenat **Pont Foradat**.

Hi accedíem per un grauet a la dreta i el resseguíem fins a l'altre extrem. Arribats aquí ens endinàvem per una zona feréstega i ombrívola, amb boniques mostres de galzerans, i remuntàvem un fondalet fins gairebé a la seva capçalera, deixant enrera uns extensos camps de conreu. Havíem entrat novament en terme municipal de Castellolí. A partir d'aquí seguiríem durant una estona una bona pista, flanquejada de vegació d'estepes i de pineda i amb clars indicis del pas dels porc-senglars que hi deuen córrer per la zona.

Passat el coll del Bruc, la pista conduïa dreturera-ment a les envistes de Can Soterès, un gran mas que té més aviat l'aparença d'un petit llogarret encastellat sobre uns penyals de conglomerat. Possiblement en l'edat mitjana tindria la categoria de "quadra", ja que conserva vestigis d'una torre de guàrdia dins la qual hi ha una cambra coneguda amb el nom de "presó". En el fogatge de 1553 hi consta Antoni Soterès de la Mollella (Les Morelles). És probable, doncs, que aleshores el conjunt castell-ler tingués un altre nom que el de Soterès. La data més antiga que figura en una portalada és la de 1722. En una altra es veu la de 1793, amb un escut i la inscripció de Josep Soterès,

Pont Natural. Foto: V. Carbonell

família que continua fins ara com a propietària del mas.

Nosaltres, però, deixàvem el camí que hi porta, a la dreta, i continuàvem endavant, primer vorejant uns camps per l'esquerra, els Camps del Noguer, que ens separaven del caseriu. Arribats a prop d'un pal sostenidor d'una línia de conducció elèctrica, deixàvem sobtadament l'ampla pista i entràvem al bosc seguint, per un senderó, el traçat de la línia.

Així anàvem a fer cap a una altra pista i passàvem, gairebé sense adonar-nos, pel sostre d'una gran balma. Ens havien dit, durant la preparació de la marxa de l'any 1984, que en èpoques de pasturatge encara recents, havia servit de refugi a més d'un ramat. Possiblement seria en època de sequera, ja que normalment per sobre la boca hi degota un dollet d'aigua que baixa pel fondal, i nosaltres mateixos ho hem pogut constatar durant la preparació de la marxa actual, algun dia que hem trobat aquest sostre glaçat.

Seguíem aquesta pista i anàvem baixant gradualment tot salvant la capçalera d'un parell de fondals. Si estàvem atents podíem veure la boca d'unes coves encara llunyanes. Finalment creuàvem el barranc, que sempre hem trobat sec, i anàvem a fer cap a una altra pista, descendent i pedregosa, que deixàvem al cap de poca estona per enfilarnos per un corriolet, a l'esquerra, amb fort pendent entre bosc d'atapeïda vegetació.

El corriolet ens portava a la boca d'una cova de notables proporcions, amb diverses obertures a

Can Soteras. Foto: V. Carbonell

l'exterior, que havíem pogut entreveure poc abans. Travessàvem la seva galeria i arribàvem a una de les obertures, espectacularment abocada a la cinglera. Allà era on trobàvem el control I.

Aquesta magnífica cavitat, que per raó de les seves diverses obertures és designada amb el pluralitzat nom de **Coves de Castellolí o de la Font del Ferro**, té un traçat laberíntic amb múltiples galeries que s'entrecreuen o superposen, comptant fins i tot amb un pou d'uns sis metres, bastant actiu, que dóna a la sala gran. Es un sector de roca calcària, apte per a l'origen de fenòmens càrstics. Se suposa que es formà en èpoques geològiques quan el llit del barranc transcorria al nivell de les boques i l'aigua penetrava per les seves fissures, eixamplant per erosió les esquerdes fins a convertir-les en les galeries actuals. En desplaçar-se el nivell del torrent i quedar la cova en sec, les filtracions formaren les concrecions litogèniques en forma

d'estalactites, columnes, colades i gorgs, molt descalcificades actualment i bastant malmeses pels constants visitants que rep aquesta interessant zona espeleològica, la més coneguda de la comarca. Quant a la fauna, s'hi troben rat-penats, encara que molt pocs ja que la població d'insectes dels quals s'alimenten és escassa, i també mosquits i papallones, de la família satúrnids. Aquests també poc abundants.

Ara fa uns 6000 anys, aquestes coves oferien un excel·lent aixopluc natural al clan de gent que s'hi havia instal·lat. Les restes de ceràmiques que

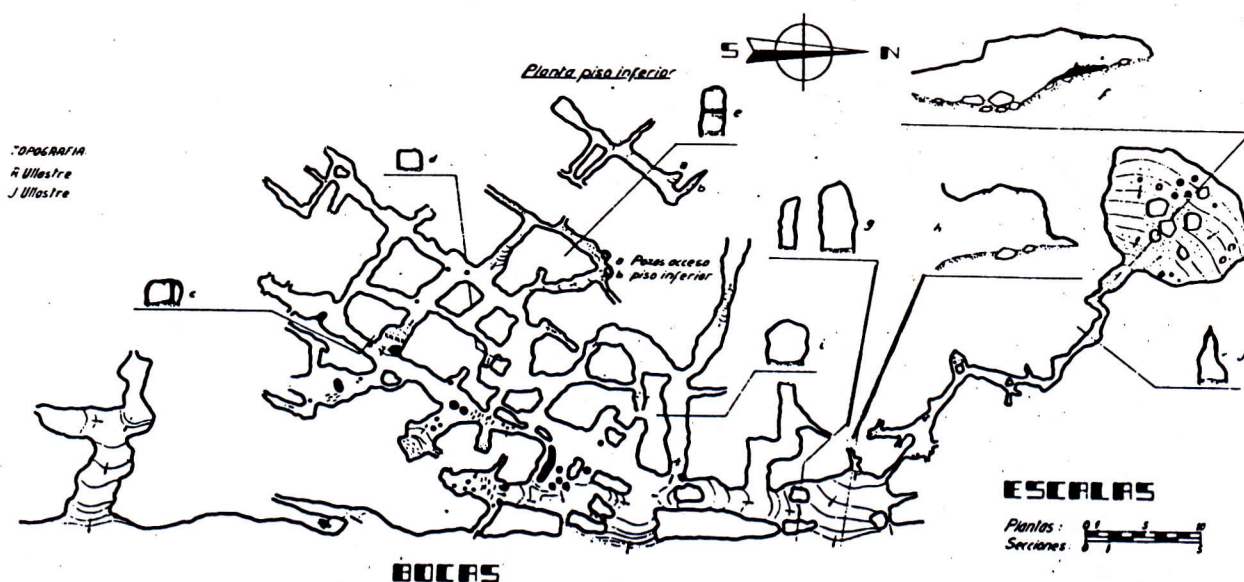
Coves de Castellolí. Foto: S. Butí

s'hi han trobat demostren que els artesans que hi feien olles i gerres amb nanses i vasos de fang, bellament decorats, no sols eren destres amb les mans, sinó que també tenien una sensibilitat no gaire allunyada de la que avui pot tenir qualsevol dels nostres terrissaires. Ramaders i pagesos, havien domesticat cabres, ovelles, porcs i bous, i cultivaven cereals en clapes obertes al mig dels boscos de roures i alzines que sens dubte cobrien aleshores les contrades properes a Montserrat, com aquesta de Castellolí, i que s'hi havien anat formant de manera espontània, afavorits per un clima més humit que l'actual, i relativament calent. Ja hem parlat abans del clan de pagesos que probablement s'aixoplugaven a Can Muset, i de les troballes que s'hi feren. Aquest mas queda no gaire lluny d'aquí, més avall del camí de les coves, a cent metres del camí de la Font del Ferro.

Transcorreguts els deu minuts que teníem per tafanejar per les intrincades galeries, deixàvem aquestes espectaculars cavitats i continuàvem l'itinerari passant-hi a ran per un corriol estret i planer, entre la cinglera i un bosc en pendent. Ascendíem fins a sota d'una balma i aquí venia un grauet un xic difícil on calia pujar amb prudència. Assolida la plataforma superior, seguíem un senderó pel caire de l'espai que ens quedava a la dreta, no gaire allunyat de la boca de ponent de la foradada dels Brucs. I canviàvem de seguida de direcció per remuntar antigues feixes de conreu fins arribar en un bosc de pins espessos. En aquest tram de bosc, fins arribar al maset de l'Artiga, calia tota l'atenció per

LES COVES CASTELLOLI

a no despistar-se ja que la descripció era escassa per manca d'elements i havíem de refiar dels senyals que havia marcat l'organització.

Arribàvem així, doncs, al dit maset de l'Artiga (o maset d'Artigues). Tan sols uns camps ens separaven de les immediacions de Can Muset, on havíem parat per esmorzar. Vorejàvem aquests camps i arribats en un extrem els deixàvem per endinsar-nos novament en el bosc.

Enllaçàvem amb un corriol i baixàvem per entremig del bosc. Sortíem al cap d'una estona a una pista, que als pocs metres es feia esborradissa i acabava convertida en un malmès corriol que transcorria enlairat per la dreta d'una frondosa fondalada. A l'altra banda del fondal vèiem altra vegada el turó roquer amb la silueta de les restes del castell i capella de Sant Vicenç de Castellolí.

Anàvem a desembocar a una altra pista i molt aviat la deixàvem per entrar novament al bosc per un sender ample i planer. Cap al final es feia baixador i pedregos fins a tocar uns camps de conreu.

Cartografia:

Mapa Guia de Montserrat. R. de Semir i d'Arquer. E. 1:40.000. Ed. Alpina, Barcelona, últ.ed.1989.

Mapa militar de España, full 35-15 (391) "Igualada". E. 1:50.000. Servicio geográfico del Ejército. 1978.

Mapes del Servei Cartogràfic de la Diputació Provincial, fulls 310/139-58 "Castellolí" 310/140-58 "Can Maçana" 310/139-59 "La Pobla de Claramunt"; 310/140-59 "El Bruc". E. 1:10.000. Barcelona. 1978.

Mapa del Trofeu XVIII Ribas i Virgili - Marxa per Atzimuts C.E. de Gràcia. E. 1:25.000. Barcelona, 15 novembre 1964.

Mapa de la XI Marxa d'Orientació per Descripció i XXVI Marxa Social de l'A.E.Talaia, Piera-Castellolí-El Bruc. 1 abril 1984. Escala 1/20.000. A. Sagarra.

Mapa de la XXIX Marxa d'Orientació i Regularitat d'El Cuc, 24 novembre 91, E. 1:10.000.

Mapa del Terme Municipal de Castellolí. Font Arxiu Municipal. E. 1:40.000.

Ortofotomapes del Servei Cartogràfic de la Generalitat de Catalunya. Escala 1:5.000. Núms. 391-9-5; 391-10-5; 391-11-4/5; 391-8-4/5.

Continuàvem per la pista, ara ja molt més bona, i aviat començaríem a veure les primeres edificacions de la urbanització Els Pinyerets, prop de la població de Castellolí. Ens tornava a quedar molt a prop nostre (i ara li vèiem l'altra cara) l'església vella i el cementiri, prop de la qual havíem passat durant el primer tram de la marxa.

Ens apropàvem gairebé a tocar la riereta o torrent de Güells, per on corria l'aigua, i tornàvem a passar pel pontet damunt la riera de Castellolí, pel costat d'uns horts. Entràvem tot seguit al poble i finalitzàvem la cursa al costat del mateix restaurant on l'havíem iniciada.

B. F.

Març de 1992

Bibliografia:

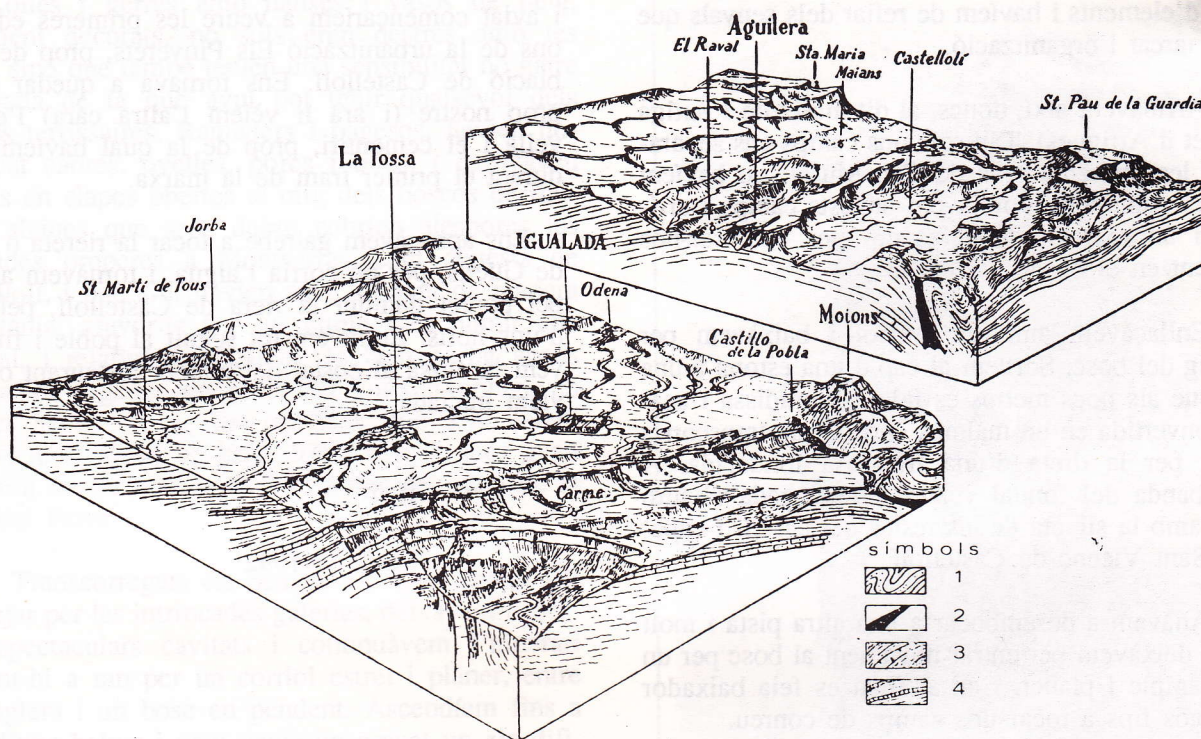
Castellar-Gassol, J., "Castellolí", Mil anys d'història, Ajuntament de Castellolí, 1989.

Estrada i Planell, Gemma, "El Bruc: El medi, la història, l'art". Publicacions de l'Abadia de Montserrat, abril 1991.

Gran Geografia Comarcal de Catalunya. Vol. V. El Penedès i l'Anoia. Fundació Enciclopèdia Catalana, març 1982.

Relat complementari de la XI Marxa d'Orientació per Descripció (XXVI Marxa Social). Piera-Castellolí-El Bruc. Anoia. 1 abril 1984. Joan Virella i Bloda i Secció de Cultura de l'A.E.Talaia.

Portada: Josep M. Also

Dibuix que representa els diferents terrenys de la Conca d'Òdena. A la part de dalt, a la dreta, es veu el terme de Castellolí. (Il·lustració extreta de separata d'Actes i Comunicacions de la I Assemblea Intercomarcal d'Investigadors del Penedès i de la Conca d'Òdena.)

Símbols:

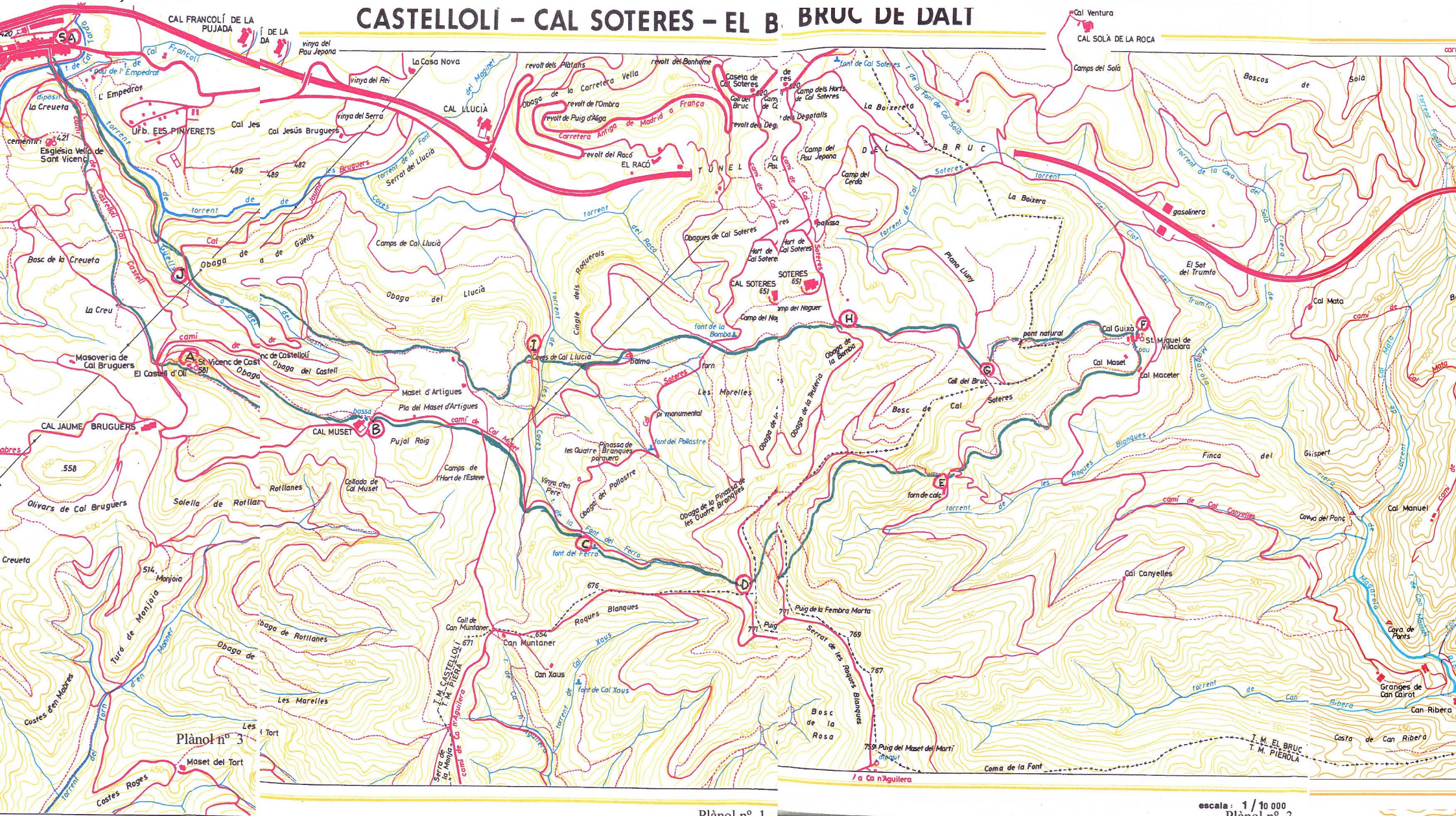
1. Licorella o pissarra de l'era Primària (de vers 570-225 milions d'anys).
2. Margues vermelles triturades del període Triàsic, dins l'era secundària (de vers 225-180 milions d'anys).
3. Argiles, margues, guixos i terrenys sorrenes del Triàric.
4. Margues amb llits sorrenes i de calissa, propis de la zona de Castellolí, que daten de l'era Terciària (que va començar fa uns 65 milions d'anys i es va acabar, aproximadament, en fa uns 10, en donar pas a l'era, més moderna, que els geòlegs anomenen Quaternària).

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA TALAIA

**CARRER COMERÇ, 4
TEL. 893 12 57
VILANOVA I LA GELTRÚ**

CASTELLOLÍ - CAL SOTERES - EL BRUC DE DALT

Plànol nº 3

Plànol nº 2

Plànol nº 1

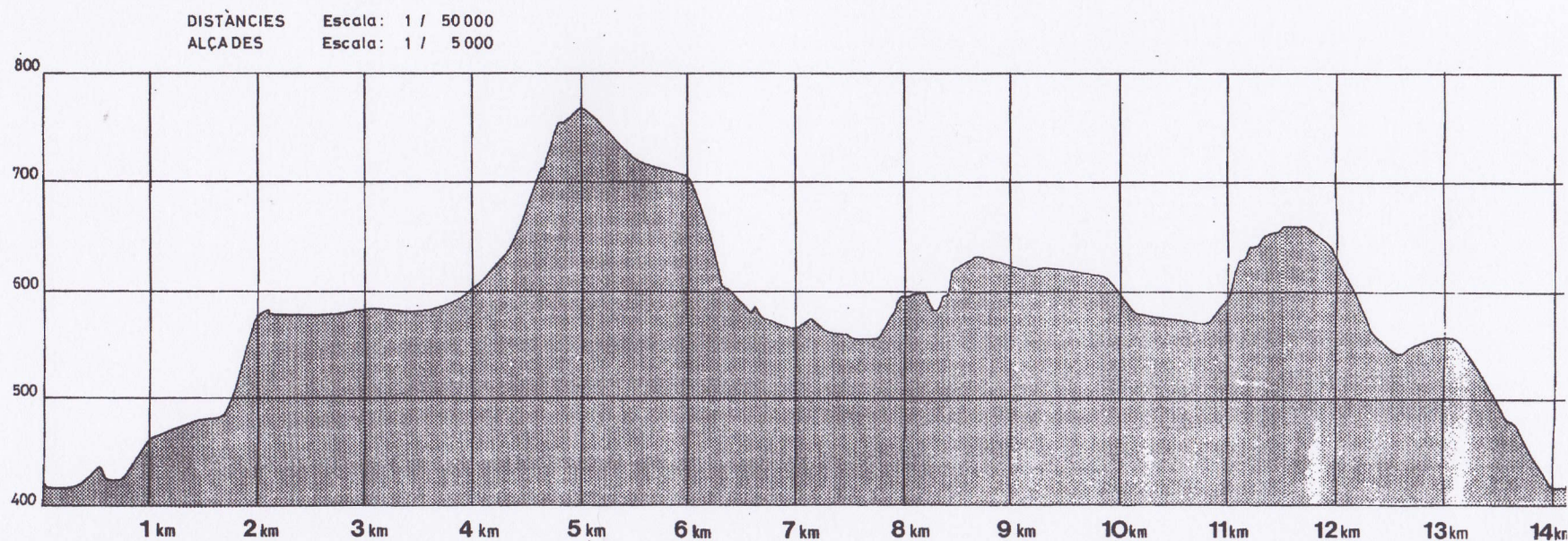
escala: 1/10 000
Plànol nº 3

PERFIL DEL RECORREGUT

22.3. 1992

XIX Marxa d'Orientació per Descripció de l'A. E. TALAIA

A.E. TALAIA
XXXXIV Marxa Social d'Orientació i Regularitat per Descripció
XIX Marxa Intersocial 22 de Març de 1992

A.E. TALAIA
XXXIV Marxa Social d' Orientació i Regularitat per Descripció
XIX Marxa Intersocial 22 de Març de 1992

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA TALAIA

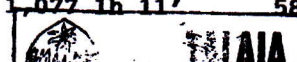
Vilanova i la Geltrú

XIXª MARXA D'ORIENTACIÓ PER DESCRIPCIÓ

22 de març del 1992

**CASTELLOLÍ- CASTELL D'OLÍ- CAL MUSET- PUIG DE LA FEMBRA MORTA-
 CAL GUIXÀ(SANT MIQUEL DE VILACLARA)- PONT NATURAL- CAL SOTERES-
 COVES DE CAL LLUCIÀ- TORRENT DE GÜELLS- CASTELLOLÍ.**

	DISTÀNCIA metres	TEMPS REAL	PROMIG km/h	m/seg	TEMPS parades	VALOR OFICIAL
Std. CASTELLOLÍ						
A. Castell d'Olí	2135	34'30"	3,54	1,03	10'	69
B. Cal Muset	630	9'30"	3,98	1,11	30'	39
C. Font del Ferro	1145	14'00"	4,91	1,36	1'	88
D. Coll Fembra Morta	1098	22'00"	2,99	0,83	1'	46
E. Forn de Calç	1375	20'00"	4,12	1,15	1'	42
F. Cal Guixà	1242	21'00"	3,55	0,98	15'	44
G. Coll del Bruc	1010	19'00"	3,60	0,89	1'	68
H. Pista Cal Soteres	1204	15'00"	4,82	1,34	1'	32
I. Coves Cal Llucià	1264	18'00"	4,21	1,17	10'	38
J. Torrent de Güells	1386	24'00"	3,47	0,96	1'	68
Arr. CASTELLOLÍ	1700	22'30"	4,53	1,26	0'	47
Totals	14189	3h 39'30"	3,88	1,077	1h 11'	581

A.E. TALAIA
XXXIV Marxa Social d' Orientació i Regularitat per Descripció
XIX Marxa Intersocial 22 de Març de 1992

FITXA TECNICA

Comissió del Grup de Marxes : Salvador Butí, Blanca Forgas, Pilar Bertran, Lluís Forgas, Ramon López, Joan Mañé, Toni Sagarra i Manel Vidal.

Distribució de controls :

Control Sortida : Salvador Butí, Toni Sagarra i Lluís Forgas
Control A : Ramon López, Pep Torras, Paca Sánchez, Jaume Carbonell
Control B : Xavier Capdet, Josep M. Also, Dolors Lacasa
Control C : Josep M. Sánchez, Petri Pérez, Pilar Bertran
Control D : Andreu Usieto, Maria Aragonès, David Vidal
Control E : Marina Massó, Josep Elias, Roger Grifoll
Control F : Victòria Carbonell, Lúdia Farràs, Rosa Farriol
Control G : Paqui Albet, Teresa Alba, Marta Elias
Control H : Vicky Florenciano, Alfons Trullàs, D. Trullàs
Control I : Xavier Conesa, Josep Ayza, Jordi Ràfols, J. Rigual
Control J : Ramon López, Pep Torras, Paca Sánchez, Jaume Carbonell
Control Arribada: M. Carme Barceló, Virtut Castro, Josep M. Also
Controls de pas : Montserrat Sagarra i Marta Castelló (1), Jordi Forgas (2), Pitu Blanes (3), Núria Forgas i Marta Sagarra (4).

Altres ocupacions :

Equip que obrí marxa : Blanca Forgas, Vicenç Carbonell, Cisco Ayala i Josep Carbonell
Equip escombra : Manel Vidal, Joan Mañé i Toni Castelló
Repart. documentació : M. Carme Barceló i Virtut Castro
Classificacions : Lluís Forgas i Toni Sagarra
Material divers : Joan Mañé, Ramon López, Pilar Bertran
Transport material : Antoni Campillo
Suca-mulla : M. Carme Sagarra i Montserrat Barti
Relat complementari : Blanca Forgas - Dibuix portada: Josep M. Also
Mapa i perfil : Antoni Sagarra
Programa ordinador : Ramon Casas
Org. dinar col·lectiu : Manel Vidal

Col·laboració de cases comercials :

Generalitat de Catalunya VERD, Esports Vidres ROURE Cables PIRELLI, S.A. Rellotgeria ORTIZ
Ferreteria OLIVELLA Esports OLARIA Llibreria LA MULASSA Cicles ITURAT Calçats CLASSIC
Suministros ALEMA Ferreteria ALBA MIRIM, Articles de pell

ELS ESTABLIMENTS I MARQUES QUE TENIM ANUNCIATS EN AQUESTA REVISTA COL·LABOREN EN EL SEU FINANÇAMENT. AGRAIRIEM LA COOPERACIO DE TOTS ELS SOCIS EN L'ADQUISICIO DELS PRODUCTES DELS NOSTRES ANUNCIANTS I COL·LABORADORS.

A.E. TALAIA

A.E. TALAIA

XXXIV Marxa Social d' Orientació i Regularitat per Descripció
XIX Marxa Intersocial 22 de Març de 1992

XIX Marxa Intersocial
CASTELLÓ

22. març. 1992

COMISSIÓ DEL GRUP DE MARXES

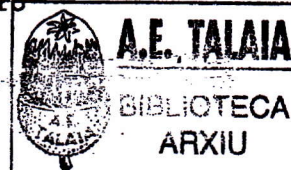
Salvador Butí
Blanca Forgas
Lluís Forgas
Ramon López
Joan Mañé
Toni Sagarra
Manel Vidal

DISTRIBUCIÓ DE CONTROLS

Control C: Josep M. Sánchez, Petri Perez, Pilar Bertran
Sortida: Toni Sagarra, Salvador Butí, Manel Vidal, Lluís Forgas
Control A: Ramon López, Pep Torras, Paca Sánchez, Jaume Carbonell
Control B: Xavier Capdet, Josep M. Also, Dolors Lacasa
Control D: Andreu Usieto, Maria Aragonès, David Vidal
Control E: Marina Massó, Josep Elias, Roser Grifoll
Control F: Victòria Carbonell, Lúdia Farràs, Rosa Farriol
Control G: Marta Elias, Paqui Albet, Teresa Alba
Control H: Vicky Florencianu, Alfons Trullas, Domingo Trullas
Control I: Conesa, Josep Aiza, Jordi Ràfols, Jaume Catela, Josep Riquelme
Control J: Ramon López, Pep Torras, Paca Sánchez, Jaume Carbonell
Arribada: Toni Sagarra, Virtut Castro, M. Carme Barceló
Controls de pas: Pitu Blanes, Jordi Forgas, Marta Sagarra, Núria Forgas
Marta Castelló, Montserrat Sagarra,

ALTRES OCUPACIONS:

Equip que obre marxa: Blanca Forgas, Vicenç Carbonell, Cisco Ayala, Josep Carbonell
Equip escombra: Manel Vidal, Toni Castelló, Joan Mañé
Repart. documentació: M. Carme Barceló, Virtut Castro
Classific. ordenador: Lluís Forgas, Salvador Butí
Material: Joan Mañé, Ramon López
Suca mulla: M. Carme Sagarra, Montse Barta

A.E. TALAIA

XXXIV Marxa Social d' Orientació i Regularitat per Descripció
XIX Marxa Intersocial 22 de Març de 1992

XIX Marxa d'Orientació per Descripció XXXIV Marxa Social

DORSAL		NOMS		
		ENTITAT		
Control	Hora Pas	TEMPS		Punts
		Efectuat	Oficial	
Arribada				
J				
I				
H				
G				
F				
E				
D				
C				
B				
A				
Sortida				
1		3		
2		4		
PENALITZACIONS				
TOTAL PUNTS				

XIX Marxa d'Orientació per Descripció XXXIV Marxa Social

DORSAL		NOMS		
		ENTITAT		
Control	Hora Pas	TEMPS		Punts
		Efectuat	Oficial	
Arribada				
J				
I				
H				
G				
F				
E				
D				
C				
B				
A				
Sortida				
1		3		
2		4		
PENALITZACIONS				
TOTAL PUNTS				

A.E. TALAIA

XXXIV Marxa Social d' Orientació i Regularitat per Descripció
XIX Marxa Intersocial 22 de Març de 1992

*Les
Marxes
d'Orientació
i de
Regularitat*

CLASSIFICACIONS DE LA XXXI MARXA SOCIAL I XIX MARXA INTERSOCIA D'ORIENTACIÓ PER DESCRIPCI

CLASSIFICACIO XXXIV MARXA SOCIAL

Núm	Dorsal	Nom equip	Punts
1	33	Roser Muela - Josep Planes	15
2	5	Roger Ventosa - Oriol Ventosa	22
3	39	Eliseu Oltra - Lluís Daviu	23
4	63	Antoni Martí - Josep Bertran	27
5	81	Jordi Burguet - Clàudia Junyent	27
6	59	Andreu Ferrer - Lurdes Montoliu	27
7	4	Pere Fernández - Agustí Poch	28
8	57	Maribel Garrigó - Ricard Vilanova	29
9	52	Juanjo Iraegui - Marta Soler	29
10	24	Joan Sivill - Anton Penna	30
11	62	Lurdes Pascual - Eduard Montané	30
12	68	Carolina Roig - Miquel Bernadó	32
13	6	Neus Solé - Montserrat Cendres	32
14	7	Ramon Martí - Maria Planas	32
15	8	Cristina Forgas - Josep M. Pujades	35
16	65	Narcís Muela - Manuel Montoliu	38
17	72	Jordi Montoliu - Xavier Callao	39
18	3	Josep M. Casas - Victòrio Carbonell	40
19	60	Francesc Brull - Marga Carbonell	42
20	45	Jaume Planas - Carme Silvestre	42
21	25	Isabel Romeu - Joan Toledano	43
22	75	Susanna Plana - Jordi Pujol	46
23	61	Ramon Also - Ignasi Also	48
24	26	Sergi Florenciano - Ignasi Florenciano	51
25	69	Pili Meléndez - Marcel·lina Simón	51
26	54	Eva Planas - M. Mar Muela	52
27	55	Ramon Casas - Carles Gómez	53
28	67	Jaume Ballús - Manel Ballús	53
29	48	Susanna Guimerà - Pili Sánchez	60
30	38	Antoni Campillo - Jofre Campillo	60
31	43	Jordi Vidal - Olga Soria	65
32	77	Oriol Toledano - Aida Toledano	69
33	18	Dolors Farreras - Montse Pascual	71
34	16	Jordi Candela - Neus Benavent	88
35	56	Laura Cabayé - Julio Lara	98
13		Pere Masdeu	No classificat
44		Josep Candela - Josep Carbonell	id

A.E. TALAIA

XXXIV Marxa Social d' Orientació i Regularitat per Descripció XIX Marxa Intersocial 22 de Març de 1992

CLASSIFICACIO XIXa MARXA INTERSOCIAL

Num	Dorsal	Nom equip	Punts
1	82	Ramon Casas - Roger Domingo (Foment Exc.Barcelona)	18
2	28	Montserrat Ribas - Miquel Cuatrecases (C.N.Igualada)	19
3	80	M. Pilar Nieves - Gina Girval (UEC Sants)	23
4	2	Rafael Hervàs - Manuel Aparicio (UEC Sants)	26
5	41	Magdalena Escala - M. Lluïsa Domingo (C.E.Molins)	29
6	20	Anton Gómez - M. Teresa Montfort (C.E.Molins)	30
7	50	Manel Ventura - Glòria Riba (C.N.Igualada)	30
8	1	Josep M. Castellarnau - Jordi Pardo (UEC Olesa)	32
9	19	Santi Lleonard - Montse Lleonard (UEC Sants)	32
10	34	Josep Mata - Cèlia Montaner (CEP Vilafranca)	35
11	78	Magda Tuyà - J.C. Ruiz (CEP Vilafranca)	36
12	21	Jordi Caralt - Imma Caralt (Sant Vicenç)	36
13	14	Xavi Castellarnau - Jordi Pardo (UEC Olesa)	38
14	40	Jaume Montoliu - Josep Armengol (Els Blaus)	39
15	27	Jordi Mayoral - Marc Beramendi (Els Blaus)	39
16	76	Bru Miró - Mauri Martí (UEC Sants)	44
17	64	Josep Iglésies - Agustí Sánchez (UEC Sants)	49
18	15	Joan Miró - Marta Ventós (UEC Sants)	50
19	32	Albert Arbós - Lluís Mayoral (Els Blaus)	52
20	10	Joan Baliu - Josep M. Sánchez (UEC Igualada)	56
21	17	Gener Aymamí - Oriol Aymamí (UEC Sants)	66
22	23	Lluís Martí - Alfons Llompart (UEC Sants)	71
23	83	Lluís Domingo - Rosa Milà (Foment Exc. Barcelona)	73
24	12	Elisa Tomàs - Daniel Aymamí (UEC Sants)	86
25	53	M. Pilar Vinyals - Javier Egea (UEC Olesa)	88
26	22	Carles Tolosa - Antoni Cruz (UEC Olesa)	104
27	73	Josep Mascó - Joan Yuba (UEC Sants)	120
28	79	Isabel Werner - Núria Ricart (UEC Sants)	139
29	30	Jacint Riu - Elena Garcia (UEC Sants)	149
30	9	M. Teresa Vilaplana - Imma Elias (UEC Sants)	156
31	51	M. José Jiménez - Cristina Jiménez (UEC Sants)	181
32	46	Enric Viver - Teresa Monteró (UEC Sants)	198
66		Elena Miró - M. del Mar Aparicio (UEC Sants)	No classificat

CLASSIFICACIO PER ENTITATS

1	U.E.C. (Unió Excursionista de Catalunya)	23+26+32= 81
2	ELS BLAUS	39+39+52= 130

CLASSIFICACIO D'ALTRES EQUIPS PARTICIPANTS NO FEDERATS

1	70	Lluís Pujol - Conxita Socias (La Unió)	26
2	31	Moisès Queralta - Carme Pascual (Martorell)	38
3	37	Natí Montané - Jordi (Vilanova i la G.)	40
4	29	Creu Velasco - Albert Velasco (id.)	43
5	42	Marta Montoliu - Cisco Expósito (id.)	44
6	11	Albert Gras - Sergi Gras (id.)	49
7	58	Francesc Medina - Cisco Medina (id.)	55
8	74	Maite Barillas - Antònia Valle (id.)	57
9	36	Jordi Escalona - Sandra Pijoan (id.)	60
10	71	Gemma Roset - M. del Mar Sivill (id.)	70
11	47	Jordi Chércoles - Susanna Arnau (id.)	81
12	49	Marta Catalan - Charo Montón (id.)	112

PARTICIPACIO TOTAL 82 EQUIPS

A.E. TALAIA
XXXIV Marxa Social d' Orientació i Regularitat per Descripció
XIX Marxa Intersocial 22 de Març de 1992

*Les
Marxes
d'Orientació
i de
Regularitat*

CASTELLOLI, PUNT DE REUNIÓ PER A LA XXXIV MARXA SOCIAL

Una nova edició, amb uns altres ingredients però amb el mateix esperit renovat de cada any, ens menà a Castellolí el propassat dia 22 de març amb el complement afegit de poder gaudir, en dia clar i asolellat, de totes aquelles sensacions que la muntanya pot oferir.

Abans de descriure l'itinerari, cal esmentar que en una petita part i en sentit invers corresponia amb el que va fer-se l'1 d'abril de 1984. En aquella ocasió la pluja persistent reduí la participació a una dotzena d'equips. Fou aquest el motiu que donà peu a escollir la mateixa zona d'aquella XXVI^a edició, aprofitant els elements de major rellevància i introduint tot un seguit de variacions que ha donat com a resultat un itinerari nou que poc s'assembla al d'aquella edició.

A les 8 en punt del matí partia el primer equip del costat mateix del restaurant NOU URBISOL als propietaris del qual, dit sigui de passada, agraïm la col·laboració que oferiren en tot moment. Després de traspasar el poble i creuar la riera, l'itinerari remuntava fins a les envistes de l'antiga parròquia de Sant Vicenç i derivava després cap al Bosc de la Creueta fins abastar un ample coll entre conreus i fer l'ascensió al castell d'Olí i l'església romànica de Sant Vicenç, on hi havia instal·lat el control A. Després d'un breu descans en aquest paratge carregat d'història, i seguint un camí carener, fèiem cap a la masia de cal Muset, una edificació de connotacions modernistes; en destacava l'alta torre de planta quadrada i quatre pisos d'alçada. Vorejant la casa trobàvem el control B, lloc destinat a l'aturada de l'esmorzar i on

l'organització havia preparat un suculent suca-mulla.

Seguíem una pista planera, primer entre fruiters i després dintre una frondosa pineda. Poc després de passar la capçalera del torrent de les Coves arribàvem al costat de la Font del Ferro -control C-; la mina d'aigües ferruginoses és tancada amb un reixat. Ara calia fer l'esforç més notable per remuntar entre el bosc fins abastar la pista de Ca n'Aguilera i seguir-la fins a la cruïlla de camins propera al Puig de la Fembra Morta (771 m), el punt més enlairat de la marxa i on se situava el control D. En principi el descens s'efectuava per bon camí, però després d'alguna bifurcació encetàvem un corriol descendent netejat expressament per l'organització; una gran panoràmica del massís montserratí s'obria sense cap entrebanc davant nostre. Un cop al camí bo, i ben a prop, es trobava el Forn de Calç on s'havia emplaçat el control E. Continuàvem per un tram bastant

malmès i perdedor, gairebé sempre planejant, fins a les ruïnes de Cal Guixà i, donant el tomb a les edificacions i a la capella romànica de Sant Miquel de Vilablara, arribàvem al control F on ens fèiem mereixedors d'una estona de descans.

La sortida d'aquest punt era un xic laboriosa ja que precisava molta atenció. Remuntàvem un grauet i seguíem el fil d'un rebai-xat cingle fins a endinsar-nos en la capçalera d'un fondalet on vàrem poder admirar la bellesa d'un pont natural que després havíem de sobrepassar. Un cop arribats al bon camí, ens trobàvem amb el control G. Aquesta mateixa pista ens menà a les immediacions de Cal Soteres, talment encimbellada sobre uns penyots. Fent dreuera i separats d'aquesta masia pels Camps del Noguer, fèiem cap a una altra pista on, tot seguit d'haver-la traspassada, trobàvem el control H. Ara calia encetar el traçat sota una línia de baixa tensió per emprendre

Un aspecte de la sortida de la Marxa a Castellolí.
Foto: Marta Sagarra

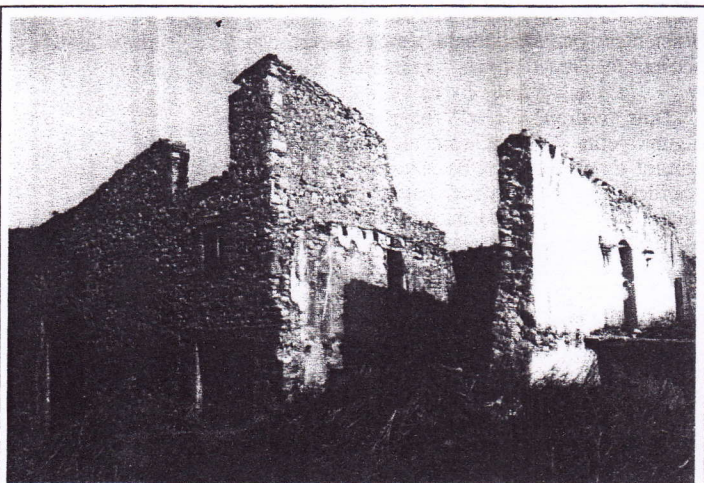

A.E. TALAIA

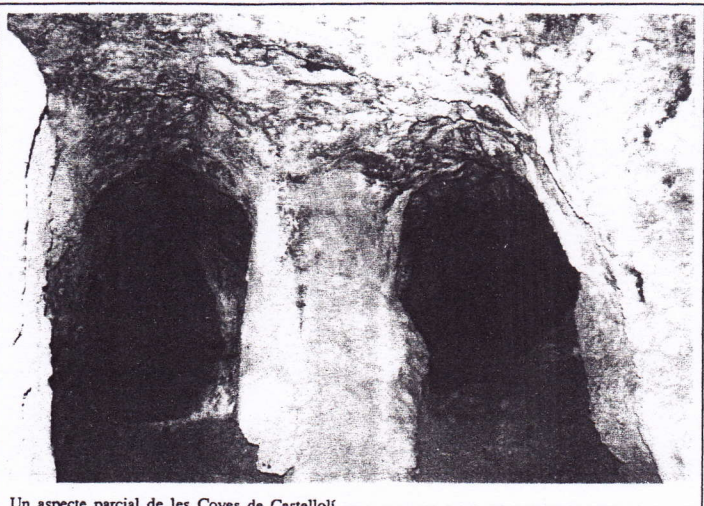
XXXIV Marxa Social d' Orientació i Regularitat per Descripció XIX Marxa Intersocial 22 de Març de 1992

El massís de Montserrat des de la Fembra Morta.
Foto: Antoni Sagarra

Cal Guixà, on hi havia el Control F.
Foto: Antoni Sagarra

Un aspecte parcial de les Coves de Castellolí
o de Cal Lluçà. Foto: Salvador Butí

després un camí just mateix sobre d'una gran bauma que mereixia ser observada. Aquest camí ens menà a les proximitats de les Coves de cal Lluçà, més popularment anomenades de Castellolí. Aquestes coves són dignes de ser visitades i amb aquesta intenció era situat el control I a dins mateix, facilitant ensems alguns instruments d'il·luminació. La sortida d'aquest lloc no era del tot fàcil, ja que calia abastar les feixes ermes del Maset de l'Artigues, per les ruïnes del qual passàvem a freqüència abans de situar-nos a la riba dreta del Torrent de Güells. Més endavant, en el mateix lloc del barranc, estava situat el control J. Avançàvem per l'altra riba, per un corriol a mitja alçada fins a tènyer un camí que, en sentit descendent, ens conduïa fins al poble d'on havíem partit unes poques hores abans, esmerçant un temps proper al que hauria estat l'ídoni per guanyar la cursa de 3 h 39' 30" i 1 h 11' de temps neutralitzat.

Aquesta esboceta descriptiva quedà abundantment ampliada en el relat complementari que s'ofereix als marxadors a mesura que acabaven la prova. Els excursionistes que no pogueren assistir a la Marxa i estiguin interessats en obtenir aquest relat i el mapa a quatre tintes que es realitzà expressament per a aquesta ocasió poden recollir-los a l'Entitat dirigint-se a algun membre del Grup de Marxes.

Dins el món de l'excursionisme, cal reconèixer que l'apartat de marxes, entès dins el context competitiu, està en crisi. Proves de llarga tradició han deixat de celebrar-se a causa de l'escassa participació. Aquesta realitat s'ha pal·liat amb la bona acceptació que tenen altres tipus de marxes no regulades com les caminades populars o els itineraris preparats que segueixen els senders de Gran Recorregut. Prova d'això en tenim l'exemple plausible del que passa aquí a casa nostra mateix.

No obstant això, la Talaia ha fet front a aquesta tendència basant-se només en la riquesa dels recursos humans: l'esperit de sacri-

fici i de superació d'un grup de persones vers una mateixa causa ha aconseguit aturar la davallada de participants que tant s'havia temut uns pocs anys enrere.

Caldria destacar tot un seguit d'esforços individuals mereixedors del més digne reconeixement. El participant, que opta a un premi si té l'encert de realitzar una bona cursa, no pot adonar-se de com arriba a ser de complexa l'organització d'una marxa, descomposta en mil i una facetes de tractament diferenciat. Es per això que a la fi sempre en resulten petites deficiències o mancances que mereixen el ferm propòsit de ser subsanades. El premi de l'organització, al marge que tot surti com estava previst, és rebre la confiança del soci per aconseguir millorar el guix de participants. Els 82 equips que han pres la sortida en aquesta edició representa un balanç positiu i dona peu a creure que pot incrementar-se en properes edicions.

Els canvis organitzatius més destacables han estat el repartiment

de premis al cap de poc d'haver arribat el darrer equip. Això no hauria estat possible si hom no hagués confeccionat un programa informatitzat concebut expressament per a la nostra Marxa. També cal destacar la qualitat dels trofeus, superant amb escreix edicions passades, tot i restar encara molt per sota del que seria desitjable. Amb quatre aparells transmissors s'ha millorat molt l'aspecte de comunicacions, sempre tan necessari. La Creu Roja ha pogut cobrir el seu servei desinteressadament. La qualitat del material gràfic també ha millorat substancialment, tot i que malgrat els esforços realitzats no s'ha pogut comptar amb cap firma patrocinadora. L'esmorzar que facilitàvem en les darreres edicions s'ha substituït per un sucumulla de cafè amb llet i coca d'ametlles que ha tingut força acceptació.

Dins l'ordre tècnic cal esmentar alguna petita deficiència en algun control de pas que no ha resultat conflictiva. S'ha confeccionat un itinerari compensat, no exempt de

desnivell però relativament curt i relaxant per al marxador, curull d'elements paisatgístics, naturals i arquitectònics que ben segur el marxador haurà sabut apreciar. Es precisament aquest caràcter que ens proporciona l'incentiu d'organitzar una nova edició: descobrir nous entorns i altres al·licients. En opinió del marxador resta el judici de la manera en què ho haurem aconseguit.

GRUP DE MARXES

